

ดวงตา ความรัก

คืนฝันสู่วันเก่า
ทำให้สองเราไม่อาจเสียด่าง...ดวงดลกลรัก

-ปิ่นปิ่นนัทร-

ดวงดวล ดวล

-ป๊อปป๊อป-

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ก า

สำนักพิมพ์

ศูนย์วิจัยแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๓๑

ดวงดลกลรัก

ผู้เขียน : ปิ่นปิ่นหทัย

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม ๒๕๖๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4287-6

ราคา ๒๑๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เดติยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมเมธิตญาตี

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมกพร สกุลบัณฑิต สุชาดา ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อุมกพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : สุพิน มุขลิบทอง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๙๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks_editor@gmail.com

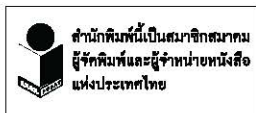
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษล้นกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

คำนำนักเขียน

สำหรับท่านที่อุดหนุนและหยิบงานเขียนชิ้นนี้ขึ้นอ่าน
อยากจะทำด้วยหัวใจในขั้นที่สำนักพิมพ์มอบให้ตรงนี้ว่า...

Thank you for the time I've been given.

Thanks for your Love, Encouragement and Kindness when I
wasn't at my best.

And...Thank you for letting me into your lives again.

With L♥ve

ปิ่นปิ่นทร์♥

April 2021

บทนำ

รัก...อดีต ปัจจุบัน ฝัน หรือลางบอกเหตุ

ณ นครเซาเปาลู บราซิล

“คุณเป็นไงบ้างคะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

หญิงสาวสวมชุดสูทกระโปรงสั้นครึ่งน่องรีบก้าวยาวด้วยรองเท้านิ่มแหลมสูง ตั้งใจเข้าไปพุงชายหนุ่มที่ถูกคนของเธอเหวี่ยงล้มบนพื้นบาทวิถีให้ลุกขึ้น คิ้วเข้มหนาของเขามวดอย่างอารมณ์เสีย กระนั้นเธอก็สังเกตเห็นว่าเขามีริมฝีปากสีแดงอย่างคนสุขภาพดีติดกับผิวขาวเหลือง เธอว่าคงเป็นชาวบราซิลเชื้อสายเอเชียที่เห็นได้ทั่วไปในเมืองนี้

ถ้าไม่ใช่คนญี่ปุ่นหรือไต้หวัน ก็คงจะเป็นคนเกาหลีแหละนะ!

เมื่อครู่ชายผู้นี้กางแผนที่บดบังหน้าตา ยืนพิงรถของเธอซึ่งจอดอยู่หน้าโรงแรม เปเป่ หนึ่งในทีมבודดีการ์ดก็คงจะปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของมาร์กอส...พี่ชายของเธอ ซึ่งกำชับคนใกล้ชิดรอบกายเธอทุกคนให้ดูแลอย่างเข้มงวดขึ้นเป็นระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดของระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่คนในอีกเบกกรุ๊ป เพราะช่วงนี้มีคนหมายปองชีวิตสมาชิกทุกคนในครอบครัว เธอคิดว่าชายผู้นี้ไม่มีที่ท่ามุ่งทำร้ายหรือทำอันตรายใดๆ เขาอาจ

แต่ช่วยเพราะดันมาเป็นพิงรถเธอ เป่เป่ก็เลยตวาดเสียงดังขู่ไล่เขา และเมื่อเขาไม่ขยับ ยังคงยืนนิ่งกางแขนที่อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว เป่เป่จึงยังไม่โตะคอกไล่พร้อมกระซอกแขนอีกฝ่าย

เธอเห็นชายผู้นั้นมีสีหน้าตกใจที่อยู่ดีๆ ก็ถูกบอดี้การ์ดของเธอข่มขู่ คอเสื้อและกระซอกโดยแรง คนร่างใหญ่หนออย่างเป่เป่เหวี่ยงฝ่ายนั้นจนกระเด็น

ตายละ เป่เป่ทำเกินไปแล้ว!

หญิงสาวเร่งฝีเท้าเข้าไปปราม แล้วรีบหันไปกล่าวคำขอโทษพร้อมกับยื่นมือให้เขาจับเพื่อยืนขึ้น แต่ชายผู้นั้นกลับมีท่าท่ายิ่งทะนง เขามีอันพื้นลูกขึ้นเอง แม้จะไม่เอ่ยคำโต้ตอบใดๆ แต่กลับขบขมจมนูน ทั้งสีหน้าแววตายังแสดงออกถึงความโกรธซึ่งอย่างเปิดเผย เธอตัดสินใจถือวิสาสะปิดรอยเบื่อนที่กางเกงเขาเพื่อขอรภัย

“ต้องขอโทษด้วยที่คนของฉันทำรุนแรง”

ไม่ใช่แค่เขาทรอก เธอเองก็หัวเสียเหมือนกัน ไม่รู้ว่าควรจะโทษใครดี ความเป็นลูกสาวคนเดียวของตระกูลที่มีอิทธิพลทางการเมืองและพลังงานทดแทนระดับประเทศของบราซิล เมื่อพี่ชายถูกปองร้าย เธอเองก็ยอมจิดหลังแท้ไปด้วย เวลาไปไหนมาไหนต้องมีบอดี้การ์ดติดตามมาตลอดหลายปีแล้ว แต่คนร่างใหญ่โตพวกนี้ก็มีมักจะเข้มงวดและระแวงเกินไป โดยเฉพาะช่วงนี้ที่อันตรายกำลังโหมเข้ามาอย่างคุกรุ่น

เธอปิดฝุ่นที่เอื้อมกางเกงให้เขาอย่างไม่ระวังเกียด แต่เขาก็กลับเบี่ยงตัวหนี เปล่งประโยคซึ่งมีความหมายตรงข้ามกับน้ำเสียงโดยสิ้นเชิง

“It’s all right.”

พลงยกแขนกัน ปฏิเสธน้ำใจของเธอ

และคำตอบภาษาอังกฤษของเขานั้นเองที่ทำให้มีอันนุ่งซึ่งกำลังปิดกางเกงชะงัก หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง...เขาหน้ามุกก็จริง ทว่าดวงตาดายแววสงสัยเหมือนเขาไม่เข้าใจที่เธอพูด หรือว่าเขา...

“โอ้! คุณไม่เคยชาวบราซิลหรือคะ ฉันนึกว่าคุณเป็น...” เธอร้องบอกเป็นภาษาอังกฤษ

“เปล่า ผมเป็นนักท่องเที่ยว...ขอตัว”

พูดจบเขาก็เดินจากไป เป็นการบอกกลายๆ ว่าไม่อยากเสวนาด้วย เป็นครั้งแรกที่เธอถูกผู้ชายผละจากไปโดยไม่สนใจ เธอเอ! หยิ่งเสียดด้วย ผู้ชายเอเชียก็เป็นเสียอย่างนี้ พุดน้อย ช่างถือตัว...เธอยืนมองเขาเดินห่างออกไปจนลับตา เป่าลมหายใจออกทางปากอย่างเหนื่อยหน่ายกับเรื่องไม่เป็นเรื่องของคนของเธอเป็นคนก่อครั้งแรกแล้วครั้งเล่า นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนะในรอบสองสามสัปดาห์นี้ เธอระอาต่ออาการกระทำเกินกว่าเหตุของเปเป้เหลือเกิน จึงหันหน้ากลับมาอ้าปากเตรียมตักหนี

พลันทางตาจับไปที่พื้นปูนบาทวิถี เห็นแผนกที่ฉีกขาดและแผ่นโลหะแวววาวหล่นอยู่ใกล้ๆ เธอสาวเท้าเข้าไปดูด้วยความสงสัย เมื่อก้มลงเก็บขึ้นมา ก็พบว่า เป็นสร้อยหนังสีดำห้อยจี้สี่เหลี่ยมกรอบเงินพื้นสีดำ ตัวจี้ถูกออกแบบเป็นสัญลักษณ์หญิงชายสามอันมารวมกันตามสไตล์เอเชีย

หญิงสาวตาวาวอย่างนี้ก็ได้ จึงหันหน้าไปยังทิศทางที่ชายหนุ่มเอเชียเมื่อครู่เดินไป อ้าปากเตรียมจะร้องเรียก แต่ไม่ทันจะได้เปล่งเสียง เธอก็ถูกระแทกอย่างแรงราวกับโดนวัวตัวใหญ่พุ่งชน ทั้งหนักทั้งเจ็บจนชา ไม่รู้ว่าใครปล่อยวัวบ้าตัวนี้มาจากไหน...แต่คงไม่ใช่วัวแล้วละ เพราะมีเสียงตุ้มจนแก้วหุสสะเทือนอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนดังตามมา ผู้กระจายพุ่งรอบตัว เธอเห็นแขนที่อยู่ภายใต้ผ้าสีเข้มของใครบางคนทอดอยู่บนพื้นเบื้องหน้า มีอนั้นค่อยๆ ขยับกำสร้อยและจี้ขึ้นไว้แน่น เลือดไหลรินซำๆ จิตใต้สำนึกบอก ว่า...มันเป็นแขนของเธอเอง

เธอกำลังจะตาย...ความคิดแรกผุดขึ้นในหัว

ไม่...เธอไม่อยากตาย! ช่วยด้วย...ใครก็ได้ช่วยที!

หญิงสาวรวบรวมแรงกาย พยายามขยับร่างและโบหน้าราวกับอยากให้หลุดพ้นจากสถานการณ์นี้ พยายามกัดฟันรวบรวมแรงฮึดเป็นครั้งสุดท้าย

เค้นพลังที่มีทั้งหมด ทว่ากลับได้ยินเพียงเสียงครางอ้ออาดิดๆ ซัดๆ ของตัวเอง... ลอดออกมาแผ่วเบา...

พลัน...เธอลืมตาโพลง หายใจหอบอย่างหมดเรี่ยวแรงบนหมอนนุ่มลายดอกไม้ ผมยวแผ่สยายยู่เหยงเต็มหมอน เหงื่อผุดซึมทั่วหน้าผาก

ฝัน... เธอฝันถึงมันอีกแล้ว ฝันเห็นตัวเองกับภาพเหตุการณ์นั้นซ้ำๆ เมื่อไรจะหลุดพ้นจากเหตุการณ์ในอดีตที่ตามหลอกหลอนจิตได้สักทีเสียที รู้สึกเหนื่อยล้าทุกครั้งทีตื่นจากฝัน และมันช่างแสนทรมานที่ต้องฝันซ้ำแล้วซ้ำเล่าแบบนี้

หญิงสาวค่อยๆ พลิกกายนอนคว่ำ ยกท่อนแขนเอาศอกค้ำตัวไว้แล้ว สอดมือไปได้หมอน ความหาบางสิ่งก่อนจะล้วงออกมาด้วยมือขึ้นหนึ่ง กำจี้ นั้นแน่น ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงรู้สึกอุ่นๆ ทุกครั้งเวลาที่มันอยู่ในมือ

จี้กลับมากอยู่กับเธออีกครั้ง ระหว่างรักษาตัวจากเหตุการณ์ลอบวางระเบิดครั้งนั้น เธอฝันถึงแต่ภาพเหตุการณ์นั้นเกือบทุกคำคืนจนขมตาหลับไม่ลง พะวักพะวนติดอยู่แต่เรื่องนี้จนต้องถามหาจี้จากอัลได้ บอดีการ์ตอีกคนที่พี่ชายเธอจัดให้ เธอลงให้เขาหาสร้อยเส้นนี้มาคืนให้ได้ ผ่านไปนับสัปดาห์ อัลได้ถึงนำมาให้ เขาเล่าว่าตำรวจนำไปฝากไว้กับมาร์กัส เพราะคิดว่าเป็นสร้อยแฟชั่นที่เธอสวมติดคอ

ไม่ใช่หรอก... สร้อยที่ติดกายเธอไม่เคยห่างตัวมีแค่เส้นเดียว คือสร้อยข้อเท้ารูปผีเสื้อ แต่สร้อยในมือขึ้นหนึ่งของเธอเส้นนี้กำลังจะกลายเป็นสร้อยประจำตัวอีกเส้นหลังจากฝัน เพราะเธอเก็บไว้ไปลอบหมอนที่หนุนนอนทุกคืน มันทำให้รู้สึกอุ่นใจ แต่ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนระเบิดก็ยังตามมาหลอนเธอเป็นบางครั้ง รวกับต้องการเตือนไม่ให้ลืม

หน้าแปลกที่เธอมักฝันถึงแต่เรื่องราวตอนที่พบชายคนนั้น แล้วเขาเดินจากไปก่อนเกิดระเบิด แต่เหตุการณ์ก่อนพบเขาและหลังจากเขาเดินจากไปแล้ว เธอกลับจำอะไรไม่ได้เลย... และแน่นอน ไม่เคยแม้แต่ฝันถึง

พระเจ้าช่วย... เธอจำเรื่องที่เกิดกับเขาได้ แต่เธอจำหน้าตาเจ้าของ
สร้อยเส้นนี้ไม่ได้ นอกจากปากแดงอย่างคนสุขภาพดีของเขา
บ้าไหม... ที่เธอนึกก็เบหน้าเขาไม่ออกทั้งๆ ที่ฝืนถึงเขาทุกคืนวัน
นี้มันคืออะไรกัน...

ศรีอยุธยา

๑

รัก...หากเป็นเรื่องง่าย ๆ ก็คงไม่ใช่ความรัก

เกาะโออาฮู มลรัฐฮาวาย

“Sweetie...สาวน้อยของผม...”

ชายหนุ่มพรำคำหวานเสียงแหบพรำข้างหูหญิงสาวชาวฮาวายเชื้อสายญี่ปุ่นซึ่งคบหากันมาได้หลายสัปดาห์แล้ว เขาจับไม้กอบกุ่มอกอวบหยุ่เหมาะมือ สัมผัสผิวเนียนละเอียดน่าโลมเลียม สาวน้อยนางนี้เป็นผู้หญิงเอเชียที่เขาสอบ

เสียงหวานครางกระเส่าอย่างพึงพอใจเมื่อเขากระตุ้นด้วยปากและมือ ชายหนุ่มใช้เวลามอบความเพริตเร้าใจจนร่างกายหนุ่มนั้นมีได้ร่างเขารักพร้อม เขาบิดเบียดสะโพกเพรีว ต้นขาของหญิงสาวขยับออกเปิดทางอย่างรู้งาน

เขาคางเริ่มง่าอย่างพึงพอใจตรงซอกคอ เลื่อนมาจวบคาง แล้วงยหน้าหวังทาบปากบางอ่อนนุ่มของหญิงสาว แต่แล้ว...

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มอุทานเสียงดัง ชะงักทันใด เขาตาผาดหรือเปล่า ทำให้มุมปากเธอถึงมีเลือดไหลซึม และไม่ใช่ว่าปากบางคู่เดิม แต่เป็นปากสีซีด

ที่อวบอ้อมกว่า เขาเงยหน้าขึ้นเห็นหวังสบตาเคียงเข้ายาวนแบบเอเชียของเธอ แต่
แล้วก็ต้องผงะตัวแข็งอยู่กับที่ แสบจะกระโดดออกจากเตียงหากทำได้

“โอว...โคลีเกะ...พลีส...อย่า...ไม่! อย่าหยุด...พลีส...”

เสียงครางสั้นแกมร้องขอของหญิงสาวแว่วเข้าหูเรียกสติ ชายหนุ่ม
สะบัดศีรษะเบาๆ ขยี้ตาแรงๆ แล้วค่อยๆ ลืมตามองอย่างกล้าๆ กลัวๆ
ใบหน้าที่ปรากฏตรงหน้าคือใบหน้าवलเนียนของสาวคู่ดวงคนล่าสุดของเขา
ซึ่งมองมาอย่างแว่ววอนอ่อนขอ...พลันแวตตาของเจ้าหล่อนก็แปรเปลี่ยน

“บ๊ายบาย หมดอารมณณ์! โคลีเกะถอนหายใจยาว นอนแผ่อย่างแข็งๆ
หมดอารมณณ์ หมดแรงจูงใจที่จะกระทำกิจกรรมหฤหรรษ์ใดๆ บนเตียงนี้อีก
ต่อไป

“เป็นอะไรไป ทำไมคุณถึง...โค...โคลีเกะคะ...” หญิงสาวพลิกกาย
เปล่งเสียงออกมาเกยก่ายเขา พลังเขย่าวไหว้ไหว้แรงๆ

“อ๊าย! อย่างนี้ทุกทีเลย ทำไมคุณหยุดกลางคันแบบนี้อยู่เรื่อยๆนะ...
ฮึบ!” หญิงสาวเกรี้ยวกราด ขมเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ฉันไม่ไหวแล้วนะ! รุรละสิ้น
ดี! คุณ...คุณมันเป็นอย่างที่เขากล่าวกันจริงๆ ด้วย”

เธอผุดลุกขึ้น นั่งหน้าหงิก ไม่สนใจอกเปล้าเปลือยของตัวเอง เสย
ผมที่รกรกไปหน้าอย่างลวกๆ

“อ้อ...มายก็อด I want a stud...not a dud!...คุณทำฉันเสียความ
รู้สึกจริงๆ บ้าที่สุด! ถึงจะหล่อล่ำน่าหม่าแคไหนก็เหอะ พอกันที! ต่อไปนี้
เราไม่ควรจะเจอกันอีก...ฮึบ!” เจ้าหล่อนตะโกนเสียงดังอย่างคนไม่ได้ตั้งใจ
ผลุนผลันลุกขึ้น ก็มลงหยิบเสื้อผ้าที่กองบนเตียงและพื้นชั้นนวมตัว หน้า
แดงก่ำ ดูก็รู้ว่ายิ่งกว่าโกรธ

โคลีเกะมองตามหลังหญิงสาวเอเชียที่เขากำลังคบหาก้าวเท้าเร็วรี่เข้า
ห้องน้ำไป...ไม่ใช่เจ้าหล่อนคนเดียวที่หงุดหงิด เขาก็เซ็งตัวเองเหมือนกัน

“โธ่เว้ย!” ชายหนุ่มหุบเตียงอย่างโมโห แล้วเป่าลมออกปากพรวด
ขณะนอนลืมตาโพล่งมองเพดาน “เฮ้อ...”

นี่มันบ้าอะไรกันวะ

“พี่ก...” เขาหลุดคำสบถ

“เสียเวลาที่สุต!”

เสียงคู่ขาที่ลอยมาทำให้เขาผงกศีรษะขึ้นมอง

“คอยดูนะ ฉันจะเป็นอีกหนึ่งเสียงที่ยืนยันฉายาของคุณให้ทั่วเกาะ
เลย... ไอ้มะเขือเฒ่า!” หล่อนเอ่ยเสียงเยาะขี้ขมูกหลังจากตะโกนด่าเขาอย่าง
กราดเกรี้ยว

เขาเห็นสีหน้าและแววตาดูหงุดหงิดแฉ่งแฉวงดูหมิ่นของเธอ ก่อนสาวเจ้า
จะเซ็ดหน้ากั้วฉับๆ ปิดประตูตั้งบังจากไป

นี่มันเป็นมนตร์ของปีศาจจากขุมไหนกัน...อีกแล้วหรือนี่ เธอผู้นี้เป็น
รายที่เท่าไรในรอบหลายเดือนที่ผ่านมาเขาก็ชักไม่ออกจากจันับ ยายผีบ้าที่โหน
มวณเวียนอยู่ในความคิดคำนึงของเขากัน และมาตอนไหนไม่มา ดันชอบ
โผล่มาตอนเข้าด้ายเข้าเข็มอย่างนี้ทุกครา

ผู้หญิงสวมกิโมโน...แปลกตรงที่ดวงหน้าของเธอไม่ใช่ใบหน้าของคน
ผิวเหลือง และบางอย่างอะไรที่หน้าตาของเธอช่างเหมือนกับหญิงสาวคน
นั้น...ผู้หญิงที่เขาตั้งใจจะหั้นให้ไกลห่างอย่างที่สุด

หมด...หมดกัน! ชื่อเสียงในหมู่สาว ๆ เชื้อสายเอเซียทั่วเกาะนี้คงป่นปี้
เขาไม่คิดจะคงสาวตะวันตกอยู่แล้ว ในเมืองนั้นนอกจากสาว ๆ พวกนั้นก็
เหลือแต่ผู้หญิงพื้นเมืองเชื้อสายพอลินีเชีย

ความจริงเขาไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้หรือขาดผู้หญิงไม่ได้หรอก ทว่าเป็นเรื่อง
ปกติของเพศชายที่ย่อมต้องการร่างนุ่มนิ่มมาปลดเปลื้องฮอร์โมนความต้องการ
ตามธรรมชาติ และตอนนี้อายุก็ปาเข้าไปสามสิบกว่าแล้ว แต่เขาก็ยังไม่อยาก
ลงหลักปักฐานกับใคร อดีตสอนให้เขารู้ว่าชีวิตคงจะดีถ้าไม่มีเรื่องความรัก
การที่เขาย้ายจากโตเกียวมาช่วยหน้าอันหนักับธนาคารบริหารโรงแรมที่เกาะนี้
เป็นเรื่องที่ท้าทายสำหรับเขามาก เขาสนุกกับงานและเรื่องมีครบครันไม่อยู่
ในความคิด

เขาไม่เชื่อว่าการแต่งงานกับคนต่างชาติต่างวัฒนธรรมจะพบความสุขสมบูรณ์ ดูปัญญาติมิตรเขาลี น่าอับอายเคยเป็นมารยาธลับของนักธุรกิจชาวไทยโดยไม่รู้จักตัว เป็นมารดาของลูกนอกสมรสและเลี้ยงดูลูกสาวของหล่อนตามลำพัง และยังเห็นธิดากาลูกพี่ลูกน้องเขาคบกับหนุ่มบราซิวแล้วมีปัญหายุ่งเหยิงวุ่นวายก็ยิ่งตอกย้ำแนวคิดของเขา

เขาไม่คิดจริงจังกับใครก็จริงอยู่ แต่หญิงสาวที่เขาจะคงด้วยตัวเองเป็นคนญี่ปุ่นด้วยกันเท่านั้น ซึ่งก็มีไม่น้อยในเกาะนี้ ยังมีนักท่องเที่ยวสาว ๆ รักสนุกซึ่งเดินทางมาจากแดนซากุระและต้องการให้เขาช่วยเหลือพาเที่ยวด้วยพวกเธอมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ... แต่ช่วงหลังเขาคบกับใครไม่รอดสักราย ครั้นถูกอกถูกใจถึงขั้นจะมีสัมพันธภาพลึกซึ้งกับหญิงสาวเหล่านั้นก็ต้องเกิดปัญหาแบบนี้ทุกครั้ง

‘ฉันจะเป็นอีกหนึ่งเสียงที่ยืนยันฉายาของคุณให้ทั่วเกาะเลย’

ประโยคต่อว่าของหญิงสาวคนเมื่อครู่ยังก้องในหัว

เขาตั้งหัวเกาะเนครวนี่... คิดแล้วก็ต้องถอนหายใจยาวอย่างเฮ็งๆ นี่มันเวรกรรมหรือคำสาปของใครกัน มันมารุมเร้าจนเขาอยากจะเอาหัวมุดแช่อ่างน้ำ หวังให้หัวเย็นๆ ราตรดพาเอาสิ่งแปลกประหลาดบ้าง นี่ออกจากร่างและสมองที่บ๊ายๆ ของเขาที่

โคลี่เกาะ มะเอะตะะ สะบัดหัวอย่างมีนง ซาจินี่เขาคงคบหาสนิทสนมกับสาวโตบนเกาะนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว แถมเล่าให้ใครฟังก็ไม่ได้ด้วย อับอายขายขี้หน้าตายซัก

หรือว่า... เขาควรไปปรึกษาจิตแพทย์ดี

คิดดั่งนั้นชายหนุ่มก็รีบลุกขึ้น ค่ำผ้าเช็ดตัวเข้าห้องอาบน้ำ ตั้งใจจะใช้ความเย็นดับความพลุ่งพล่านในอารมณ์ของตนให้จงได้

เสียงเพลงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือหยุดการเคลื่อนไหวของเขา เพราะเสียงเพลงนี้เขาตั้งไว้สำหรับคนคนเดียวเท่านั้น จึงทำเพิกเฉยไม่ได้ยินหรือไม่รับสายไม่ได้ เขาเดินกลับมาหยิบอุปกรณ์สื่อสารสีดำเมี่ยมขนาด

เหมาะมือขึ้น สไลด์นี้ไว้รับ แล้วล้มตัวนอนเหยียดยาวที่เตียงอีกครั้ง ด้วยรู้ว่าถ้าบุคคลผู้นี้ใคร. มาจะไม่ใช้การสนทนาสั้นๆ

“ครับ...คุณย่า” เขากรอกเสียงเนือยๆ

คุณย่าของเขาเกิดและเติบโตที่ฮาวาย ก่อนจะพบรักกับคุณปู่ซึ่งเป็นหนุ่มจากโตเกียว จึงย้ายนิवासสถานไปอยู่ประเทศญี่ปุ่นหลายสิบปีแล้ว ครั้งนี้คุณย่าจะแวะมาฮาวายเพื่อเดินทางต่อไปร่วมงานแต่งงานของญาติๆ ญาติผู้น้องของเขาที่ประเทศบราซิล

“โคคุง พรงนี้อย่าลืมมารับยาที่สนามบินนะ ยาจะไปบราซิลพร้อมแก่”

“โอ๊ย...ผมไม่ไปหรอกครับคุณย่า ไปแล้วใครจะดูแลโรงแรม หน้าอันหากับอ้ออัลแบร์โตก็บินไปแล้ว ผมต้องอยู่เฝ้าที่นี่ครับ”

“ไม่ได้! ญาติๆนี่แกหรือเปล่าที่ชื่อ โรงแรมนั่นก็ไม่น่าห่วงแล้ว ไม่ใช่เธอ อัลแบร์โตบอกว่าจะอยู่กับเขาช่วยกันวางระบบไว้เป็นอย่างดี ยาอยากจะรู้กันว่าผู้บริหารไม่อยู่แต่เอาที่ตยี่สองเอาที่ตยี่ถึงกับจะเงิ่งเขี้ยวหรือ... ไร่โรงแรมหรูนั่นนะ”

“แต่ผมจะไปหรือไม่ไป ญาติๆมันก็ต้องแต่งงานกับไอ้เจ้ามาร์กอยู่ดีเหมือนกัน ฉะนั้น...” เขาเห็นเสียง ไม่วายแหวะคู่ปรับเก่าในประโยคสุดท้าย “ผมไม่ไปดีกว่า บอกตรงๆ ไม่ชอบชู้หน้าเจ้าบ่าว”

นึกถึงแล้วก็ยังไม่โหดไม่หายที่หยุดยั้งญาติๆไม่ได้ เขารู้ดีว่าเมืองใหญ่ของประเทศบราซิลอย่างเขาเปาลูและรีโอเดจาเนโรนั้นอันตรายแค่ไหน เขาเจอกับตัวเองมาแล้ว ยินดีแค้นที่อยู่ที่ดี ๆ ยังโดนจับเหวี่ยงเสียจนกระเด็นได้เลย เรียกได้ว่าถึงบราซิลปุ๊บ ก็เจอแต่เรื่องร้ายๆ จนเกือบเอาชีวิตไม่รอดที่สำคัญ เขาไม่อยาก...

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว

ช่างเถอะ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่อยากให้ญาติผู้น้องต้องไปมีชีวิตครอบครัวกับหนุ่มต่างชาติที่อยู่ห่างไกลข้ามทวีปถึงประเทศบราซิล แต่เพราะญาติๆกำลังตั้งครมร์อ่อนๆ และเมื่อไอ้น้องเขยตัวแสบบินมาตามถึง

ที่นี่ มันเผื่อง้องอันว้าวอนอ่อนน้ให้กลับไปอยู่ด้วยกัน ญาติพี่น้องของเขา ก็ ยินดีรับไมตรีคั้นดีอย่างเต็มอกเต็มใจ เพราะลึกๆ แล้วเจ้าหล่อนคงรอคอย ให้ไอ้เจ้าจระเข้แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนนั้นมารับกลับไปอยู่เหมือนกัน เขาก็เลย ไม่รู้จะห้ามปรามได้อย่างไร

“เรามีมันพาลนะ งานสำคัญขนาดนี้ของน้อง ไม่ไปไม่ได้ ในหมู่พี่น้อง ญาติพี่น้องสนิทกับเราที่สุด แล้วยังจะหันหลัง ทำเป็นไม่สนใจโยติงงานสำคัญ ของน้องได้ลงคอเสียหรือ ยานี่แหละจะเป็นคนลากไอ้คนตัวโตจ่อมดีได้อย่างไร เราไปบราซิลด้วยตัวเอง”

หลังจากพร่ำบ่นยาว ย่าของเขาเงยหน้าขึ้นแล้วเอ่ยต่อ

“โค่คุณเอ๊ย... ยาน่ะแก่แล้วนะ เดินทางไกลๆ ซ้ำมทวีปอย่างนี้ เราจะ ให้ยากระย่องกระแย่งบินไปคนเดียวหรือไง เกิดหายใจไม่ออกตายไปบน เครื่องจะทำยังไง... หือ แล้วภาษาโปรตุเกสก็ไม่ได้กระดิกหู...”

เสียงงูในดอนแรกเปลี่ยนโทนเป็นเรียกร้องความสงสาร นี่คงเป็น ความสามารถพิเศษหรือเอกลักษณ์ทางสายเลือดของพวกเขา

“ผมก็ไม่ถนัดเหมือนกันครับ ไอ้ภาษาลิ้นร้วๆ เนี่ย” เขาปฏิเสธเสียง เหนือๆ

“แต่เราก็เคยไปอยู่ที่นั่นมาแล้ว” คุณย่าเขาไม่ยอมแพ้

“ผมไปแค่เดือนกว่าๆ เอง ไปรับญาติกลับมาฮาวายเฉยๆ แล้วอยู่ โน่นผมก็ใช้แต่ภาษาอังกฤษ” เขาชี้แจง

“เขาว่าเมืองใหญ่ๆ อย่างเซาเปาลู ริโอฯ นะ แล่นจะอันตราย ไม่เหมาะ ที่นักท่องเที่ยวผู้หญิงจะเดินทางไปคนเดียว...” คุณย่าส่งเสียงน่าสงสาร มาตามสาย

“ผมก็บอกคุณย่าแล้ว...” เขาลากเสียง “ว่าให้รีบมาเร็วๆ จะได้บินไป พร้อมกับหน้าอันหา แล้วดูสิครับ นี่น้ำก็บินไปกับบออัลแบร์โตเป็นอาทิตย์ แล้ว”

“ย่า... ย่าก็บอกแล้วว่าไปไม่ได้ช่วงนั้น เรายังไม่รู้เลยว่านี่หน้าที่เกิดเรื่อง

แปลกประหลาดที่บ้านที่โตเกียว ก็อย่างที่ย่าเคยเล่าให้ฟังนั่นแหละตาโค่ จัดดอกไม้บูชาตอนเช้าไม่เกินสองชั่วโมงดอกไม้เหี่ยวคาแจกัน”

“คุณย่าจัดแจกันแล้วลืมน้ำหรือเปล่าครับ” เขาเดาสั่งเดช

“อย่ายังไม่แจกันหลงลืมน้ำได้ถึงขนาดนั้นหรือคะตาโค่ นี่...แล้วคราวนี้ นะหนักกว่าเดิมอีก ไม่รู้เพราะอะไร ทั้งพระตั้งป้ายชื่อบรรพบุรุษตระกูลเรา ถึงล้มระเนระนาดบ่อยๆ ย่านะสั่งเกตมานานแล้ว มันจะเป็นทุกคืนวันเพ็ญ ก็ป้ายๆ ล้มคว่ำหมดเลย แล้วไอ้หิ้งนั่นนะ...” หญิงชราทำเสียงกระซิบ “ลั่นยังกะมีแผ่นดินไหวเนะ ที่ห้องอื่นไม่เป็นเนะ ญาติที่นี่เขาพูดกันว่ามัน ต้องมีลูกหลานคนไหนสักคนลบหลู่บรรพบุรุษแน่ๆ นี่ก็ไล่ถามไถ่กันใน หมู่ญาติฯ...ว่าแต่เราเถอะ ตาโค่!”

เล่ากระซิบกระซาบอยู่ดีๆ ก็ตะโกนเรียกชื่อตั้งลั่นจนเขาต้องทำหน้าที่ เบ้ ดิ่งโทรศัพท์ออกห่างหู

“คงไม่ได้แอบทำอะไรผิดนะ”

“อ๊วย! ไม่มีทาง คนอย่างผมนี่รู้จะ...” พุดยังไม่จบคำ เขาก็ชะงักเมื่อ นึกขึ้นได้ คำพูดติดอึกอ้อกอยู่ที่ลำคอ ตกใจลืมหูลืมตาหนึ่งหลังตรงทันที “มะ... มา... ไม่... ไม่... ไม่มี”

พยายามบังคับเสียงตัวเองไม่ให้สูงจนผิดสังเกต แต่ดูเหมือนจะคุม ไม่อยู่ เขาต้องขยับลูกกระเดือกสลับกระแอมสองสามครั้ง เสียงถึงจะกลับ มาโทนเดิม “อะ... ผม ผม...ไม่เคยทำอะไรนอกกรอบอยู่แล้ว คุณย่า...ก็ ทราบดีนี่อะ”

“นั่นนา...ย่าก็บอกญาติทุกคนว่างั้น ย่ารู้จักเรานี้ ในหมู่ลูกหลาน ผู้ชายนะ เรารับผิดชอบเอาใจใส่เรื่องของคนในครอบครัวเป็นที่สุด คน อย่างโคสึเกะหลานรักของย่าจะทำอะไรที่ขัดหรือเสื่อมเสียต่อธรรมเนียม ตระกูลได้ยังไง เอ้อ...นี่อย่าหนีปัญญาจริงๆ นึกไม่ออกว่ามันเป็นเพราะอะไร”

โคสึเกะหน้าเสีย ได้แต่ยกมือตั้งขึ้น ผงกศีรษะเบาๆ ขยับปากแบบ ไร้อเสียงว่า ‘โกะเมง^๑...โกะเมง’ ขอโทษคุณย่าของเขาผ่านโทรศัพท์ ชายหนุ่ม

สุดปากแล้วเริ่มเคไค “ไม่ต้องห่วงทางผมหรอกอะ รับรองไม่มีแน่ ว่าแต่... เป็นไปได้ไหมครับที่...คุณย่าเฒ่าชะแรแก่ชราแล้ว ความรู้สึกก็เลยเรื่องซ้ำ อาจะเกิดแผ่นดินไหวแล้วคุณย่าไม่รู้ตัว”

“นี่ถ้าอยู่ใกล้ๆ นะ จะเขกหัวโตๆ ของเรารู้สึกไปก็ ถึงย่าจะแก่จะเฒ่า ยังไง ก็ไม่ถึงกับประสาทรับรู้ตบสนองซ้ำขนาดนั้นหรอกอะพ่อคุณ อยู่มาจนอายุปุ่นนี้แล้ว เราคิดว่าย่ายังแยกแยะแผ่นดินไหวไม่ไหวไม่ถูกหรือไง แหม...ยิงพูดยังไม่โหด นี่ถ้าย่าไปถึงโน่นเมื่อไหร่ จะขอแฟนกบาลเรารู้สึกที่ ไ้ตัวดี”

เขาหัวเราะกลบเกลื่อน นึกดีใจที่เบนความสนใจของอีกฝ่ายได้

“เอาเป็นว่าพ่อรุ่นนี้อ่าลืมนับรับละ แต่พูดก็พูดเถอะ ย่าสังหรณ์ใจ ยังไงไม่รู้ที่เรา...สองย่าหลาน น่าจะมีเรื่องต้องคุยกันยาวนะโค่คุณ”

โตลีเกาะรับคำและหยอกล้อผู้พี่สักและเอ็นดูเขาเสมอเหมือนเคย ก่อนวางสาย

คุณย่าเฒ่าเขาก็อยากจะทำอะไรๆ แต่ไม่อยากคุยด้วยยาวๆ เลยให้ตายเถอะ ไม่อยากคุยเรื่องอาถรรพ์ไร้สาระแปลกประหลาดนี้ แคบ้ญหาของตัวเองที่เพิ่งเกิดสดๆ ร้อนๆ เมื่อไม่กี่นาที่มานี้เขาก็คิดไม่ตกอยู่แล้ว

จุกคิดถึงเหตุการณ์เมื่อเดือนก่อน เมื่อว่าที่น้องเขยของเขา มาร์กอส อีกนาซีโอ บูเอโน่ กับครอบครัวบินมาฮาวาย ก่อนหน้านั้นเขาพยายามทุกวิถีทางกีดกันไม่ให้จอมเจ้าชู้...มาเฟียที่มีแต่กลิ่นอายอันตรายรอบกายอย่างมัน กลับมายุ่งเกี่ยวกับญาติกาญาติผู้น้องเขาอีก

ไ้มาเฟียนั้นพยายามติดต่อกันตั้งแต่วันรุ่งขึ้นที่เขากับญาติกาหนีกลับมาถึงฮาวายแล้ว บังเอิญวันนั้นเขาอยู่ที่ฟรอนต์ จึงสั่งพนักงานสักัดกั้นการติดต่อจากมาร์กอสทุกวิถีทางได้ทัน เขาไม่อยากให้หมอนั้นมายุ่งเกี่ยวกับญาติผู้น้องเขาอีก ไม่ว่าทางโน้นจะพยายามหาหนทางอย่างไร เขาปิดช่องทางหมด

๑) 二めん แปลว่า ขอโทษ ย่อมาจาก 二めんなさい (โกะเมนนะไซ)

พอมันโทรศัพท์ทางไกลเข้ามา เขาก็แก้งลังให้เอนไปโน่นที่นี้ทางมั่วๆ ฆ่าเวลาไว้ และวิเศษคอมพิวเตอร์อย่างเขาก็เข้าไปบล็อกข้อมูลการติดต่อจาก มาร์กด้วยตนเอง ไม่ให้เชื่อมโยงเข้าอีเมลใดๆ ของโรงแรม เขาจัดการให้ทุกอีเมลที่มาจากบราซิลถูกส่งตรงเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ของเขาเท่านั้น

ครั้งนี้ได้อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เนื้อหาสำนักพิมพ์มางอนง้อขอคืนดีของไอ้หมอนั้นด้วยแล้วเขายังหมั่นไล่พระเจ้าสร้างให้ไอ้พวกหนุ่มลาตินฯ ช่างสรรหาคำหวานเพื่อเจ้ามาเขียนได้โดยไม่กระดากจริงๆ ไม่มีทางที่ผู้ชายญี่ปุ่นอย่างเขาจะทำแบบนั้นได้ และแล้วเขาก็ป่วนจรเข้แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนจนสำเร็จ ในที่สุดมาร์กก็ถอดใจเลิกส่งอีเมล

มันเป็นหน้าที่ของผู้ชายเลือดบูชิโดอย่างเขาที่ต้องปกป้องคนในครอบครัว โดยเฉพาะญาติผู้หญิง เป็นความรับผิดชอบที่เขาต้องเลือกลงมือให้ญาติผู้หนึ่ง ญศกฯ ไม่มีทางหันหลังให้เหลียมหนุ่มบราซิลแสนกะล่อน และเจ้าชู้อย่างมาร์กได้ เขาไม่อยากให้เธอต้องเสียหน้าตาเพราะมันอีก

นอกจากอันตรายรอบด้านซึ่งระบุนไว้ในหนังสือคู่มือท่องเที่ยวบราซิลแทบทุกฉบับที่ย้ำเตือนให้คนต่างชาติต่างถิ่นทราบว่าจะต้องผจญกับอะไรบ้าง หากเดินทางข้ามเมืองใหญ่ๆ ด้วยตัวเองลำพัง เช่น ลูกจี่ โดนล้วง กระเป๋า ถูกไซเฟอร์รัศับจ้างหลอกหลวง และบางเหตุการณ์เขาก็ได้ประสบพบเคราะห์ที่มาด้วยตัวเองแล้วนับตั้งแต่ครั้งเหยียบย่างดินแดนนั้น เหตุผลสำคัญที่สุดอีกประการที่ทำให้เขาก็ดกกันความรักของญศกฯ กับนักธุรกิจอย่างมาร์กก็คือ หมอนั้นมีชีวิตในโลกของมาเฟีย ความร่ำรวยมั่งคั่งระดับประเทศทำให้ถูกจับตามองและเป็นเป้าหมายที่คู่แข่งต้องการโค่น ญศกฯ ไม่มีทางได้ใช้ชีวิตเรียบง่ายสงบสุขหากครองคู่กับเจ้าของฉายาจรเข้ยักษ์แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนนั้น

แต่ท้ายที่สุดสิ่งที่เขาลงแรงไปก็สูญเปล่า ญศกฯ ตัดสินใจคืนดีและตกลงใช้ชีวิตคู่กับมันโดยไม่หวั่นเกรงภัยอันตรายใดๆ ทั้งสิ้นอยู่ดี

หวังว่าคงไม่ใช่เป็นเพราะช่องโหว่ที่เขาอุดไม่มิด ทำให้มันส่งดอก

กู่หลาบขาวให้ญุศกาได้ทุกวันจนน้องเขาใจอ่อนทรอกน่ะ

โคลีเกะไม่คาดคิดมาก่อนว่าไม่ใช่แค่มาร์กุสคนเดียวเท่านั้น สิ่งที่ทำให้เขาหน้าใจมากในตอนนี้คือน้องสาวหุ่นน่าหลงใหลของมันก็ดันวนเวียนรอบกวนจิตใจเขาอีกด้วย เขาเคยเห็นสาวน้อยลาตินๆ คนนี้ในงานศพมาร์ซิน่าอาสาของมาร์กุส และที่คฤหาสน์หรือวิลลาในเซาเปาลูช่วงที่เขาไปพักอยู่ด้วยเพื่อดูแลญุศกา แต่เขาไม่เคยเจอหญิงสาวคนนี่ซึ่งๆ หน้าสักครั้ง เธอเพ็งหายเจ็บ เขาก็มัวแต่ดูแลน้องสาว และพอมีเวลาว่างเขาก็ออกไปข้างนอกเที่ยวชมเมือง จึงไม่มีโอกาสได้รู้จักกัน

เขามาจำเธอได้ที่ฮาวายนี่เอง ญุศกาแนะนำให้รู้จักอย่างเป็นทางการ เขาคำนหน้าเธอแต่ก็ไม่ออก จนญุศกาทำความเข้าใจว่าหญิงสาวผู้นี้ประสบเหตุระเบิดที่หน้าโรงแรมทำให้เขาและเธอคลาดกัน เขาจึงนึกได้...เธอคือคนที่เขาคิดว่าเป็นเมียรักของมาเฟียคนนั้นนั่นเอง นึกว่าเจ้าหล่อนดวงแข็งทีเดียวที่รอดมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

‘ยินดีที่ได้รู้จัก และขอต้อนรับสู่ออฮาฮู’

โคลีเกะพูดตามมารยาทพร้อมกับยื่นมือให้หญิงสาวชาวบราซิลสัมผัสอย่างเสียไม่ได้เมื่อญุศกาแนะนำให้รู้จักกัน เขาประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นน้องสาวของไอ้มาเฟียขี้หวงขี้มหวานก่อนขยับเข้ามาใกล้จนชิด เธอโอบไหล่เขาแล้วเขย่งขึ้นจุมพุกทายข้างแก้มทั้งสองข้างอย่างไม่ถือตัว เขาเสียอีกที่เป็นฝ่ายตะขิดตะขวงใจอายนั่น แม้จะอยู่ฮาวาย แต่เขาก็ไม่มีใครคุ้นเคยกับการทักทายถึงเนื้อถึงตัวกับคนที่เพิ่งพบกันครั้งแรกและยังไม่สนิทสนมกันแบบนี้ โคลีเกะรีบถอยออกห่างแทบไม่ทัน

‘ยินดีมากๆ เช่นกันค่ะ ฉัน...มาร์เซียค่ะ’

หญิงสาวพูดภาษาอังกฤษสำเนียงละตินด้วยเสียงหวานๆ ดึงดูดให้เขาพิงใจและเห็นดวงตากกลมโตสีเขียวยิ้มเจีรวัยมัจฉองเขาอยู่ ปากสีชมพูคลี่ยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวเรียงสวย โคลีเกะพลอกวาดตามองหญิงสาวตรงหน้าหัวร้างอย่างลืมหูลืมตา ร่างสมส่วนซุกซ่อนอยู่ในกางเกงยีนและเสื้อ

สายเดี่ยวคอวีสีเขียวสดซึ่งรับกับสีดวงตาคู่นั้น

สารภาพ...เขาละสายตาจากเนินอกอวบอ้วนนั้นไม่ได้เลย โดยเฉพาะรอยสักรูปผีเสื้อตัวน้อยที่เนินอกขวาข้างตึงดูตาสายตาดีแท้

ให้ตายสิ นอกจากหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราของเจ้าหล่อนซึ่งห่างไกลจากไอ้พี่ชายหน้าโหดจอมเหยี้ยมแล้ว มองปราดเดียวเขาก็รู้ว่ามาร์เซียเป็นผู้หญิงรูปร่างดีมากจริงๆ เธอมีส่วนโค้งส่วนเว้าที่เขามั่นใจว่าผู้หญิงทุกคนอยากจะมีอย่างยิ่ง เห็นเขาเพรียวยาวมีสร้อยเงินเส้นเล็กสวมอยู่ที่ข้อเท้าด้วยแล้ว ยิ่งกระตุ้นความสนใจให้หลุบตามอง และก็ต้องยอมรับอีกว่าแท้ผู้หญิงคนนั้นดงาม เป็นอวัยวะของอิสตรีที่เขาไม่เคยใโล้ใจมาก่อน

แม้จะน้อมมองเพียงใดเขาก็ต้องตัดใจ ผู้หญิงที่กล้าเปิดเผยเนื้อตัวแบบนี้ไม่เหมาะเข้าไปสูงลิง ยิ่งเป็นน้องสาวของเจ้ามาร์กุสคู่ปรับเขาด้วยแล้ว หลีกให้ไกลห่างน่าจะดีที่สุด

‘คุณจะเรียกฉันว่ามาร์เซียก็ได้นะคะ’ เธอยังยิ้มแย้มแนะนำตัวด้วยตาสุกสกา ‘มาร์เซียอานะ ชื่อเล่นฉันนะคะ’

ชื่อเล่นบ๊ออะไรวากว่าชื่อจริง...เขานึกสงสัยอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ตั้งใจจนเอ่ยปากถามแต่อย่างใด ตั้งใจเป็นมั่นเหมาะว่าเขาจะสนใจหรือสนิทสนมกับผู้หญิงหุ่นหน้าหมาคนนี้ให้น้อยที่สุด

ไอบ้าเอ๊ย! บอกตัวเองว่าไม่สนใจ แต่สายตาของเขายังลุดซ่าหึ่งแกต เห็นว่าเจ้าหล่อนหุ่นดี

โคสิเกะเดาว่ามาร์เซียคงจำเขาไม่ได้ในตอนแรก เพราะหลังจากนั้นเขาพบเธออีกครั้งขณะกำลังสวนอย่างออกรสกับน้ำอันทาและอาอัลแบร์โตในคอฟฟี่ชอปใกล้ลิอบบี น้ำอันทากวักมือเรียกให้เข้าไปหาขณะที่เขากำลังเดินตรวจตราความเรียบร้อยในโรงแรม...เพียงเพราะประโยคเดียวที่น้ำอันทาพูดถึงเขาว่าเกือบเอาชีวิตไม่รอดเพราะมัวแต่ดูเหตุการณ์ระเบิดโรงแรมที่เซาเปาลู หญิงสาวผู้นั้นก็นั่งนิ่งเงิบ เอียงหน้าซ้ายขวา เอาแต่จ้องมองเขา

‘ฉันคิดว่าเราน่าจะเคยเจอกันมาก่อนนะคะ’ มาร์เซียยื่นหน้าเหมือน

พยายามนึกอย่างเต็มที่ และไม่นาน... 'ใช่แล้ว ใช่แน่นอน คุณคือคนที่เดินเปเป้...เอ่อ บอดี้การ์ดของฉันนะค่ะ เหยียงกระเด็นไปวันนั้น คุณจำฉันได้ไหมคะ' หญิงสาวหลุดปากแล้วลุกขึ้นยืน พลังดึงเสื้อขยับให้เข้าที่ คงเพื่อให้เขาเห็นเธอชัดเจนขึ้นเพื่อจะจำได้ เธอเอียงคอเล็กน้อย ยิ้มกว้างและเล็กคิ้วสูง มองมาด้วยแววตาคาดหวังรอคำตอบ

เขาแก้มองหรือตามองเธอแล้วตอบเสียงเรียบ 'คุณคงจำผิดคน ไม่ใช่ผมหรอกครับ'

'ไม่ผิดแน่ค่ะ จำได้แล้ว วันนั้นฉันยังช่วยปิดประตูที่เปื้อนตามตัวคุณเลย'

'ฉันยังไม่ใช่ผมใหญ่ ผมไม่ชอบให้คนที่ไม่รู้จักคุ้นเคยมาถึงเนื้อถึงตัว แต่ถ้าเป็นมาร์กส์...พี่ชายคุณเขาอาจจะชอบ' ชายหนุ่มเบ้าปากยิ้มเหยียด เขาอดแหวะไม่ได้ 'รายนั้นเขาชอบให้สวๆ ห้อมล้อมเขาไม่ใช่หรอครับ'

หญิงสาวกัดริมฝีปาก 'ไม่ใช่เรื่องของการชอบไม่ชอบหรอกค่ะ แต่ชาวลาตินๆ อย่างเราถือเป็นเรื่องปกติ ธรรมชาติของพวกเขาเฟรนด์ลี...เข้ากับคนง่าย เพราะไม่รู้ว่าจะปิดกันไปเพื่ออะไร สถานการณ์เป็นมิตรกันดีกว่า'

'ต่างกับพวกเราชาวญี่ปุ่นนะ เรามีกรอบล้อมรอบคนที่อยู่วงในหรือญาติสนิทกัน ส่วนบุคคลภายนอกเราต้องให้เกียรติ ให้ความเป็นส่วนตัวแก่เขา ไม่พยายามเข้าไปถึงเนื้อถึงตัวในครั้งแรกๆ ที่พบกัน' เขาเห็นเธอมีสีหน้างุนงง 'คุณคงไม่เข้าใจวัฒนธรรมและความคิดของพวกเขาหรอก เหมือนกับผมนั่นแหละ ช่วงที่อยู่บราซิลผมก็ไม่ค่อยเข้าใจพวกคุณเท่าไรหรักหรือคะ เช่นการกล้าถึงเนื้อถึงตัว กอดจูบกับใครง่ายๆ และกล้าแสดงออกทั้งผู้หญิงผู้ชาย ทำที่เข้ามาตีสนิทจนเหมือน...อะไรวะ...'

เขาหรือตา พยายามคิดหาคำ 'ใช่ คนง่ายๆ ที่...ชอบหัวเราะสนั่นหวั่นะ'

โคลีเกะขยับตัวเมื่ออธิบายจบ หันไปทางอันหาที่นั่งตะลึงอ้าปากค้าง

'ผมต้องขอตัวก่อนนะครับ จะรีบตรวจงานและมีนัดกับลูกค้าด้วย'

โคลีเกะพูดพลางยกมือขึ้นดูนาฬิกา ก็มึนศีรษะเล็กน้อยเพื่อขอตัวผลະจាកวง

สนทนา เขาได้ยินเสียงอันน่าขอโห่ขอโห่ตามหลังมาแว่วๆ แต่เขาไม่สนใจ

นึกถึงเหตุการณ์วันนั้นแล้ว เขาก็รู้หรือว่าไม่ควรแตกตื่นเธอ วันนั้นเขาเลียมารยาทอย่างยิ่ง แต่จะให้งงล่ะ ก็เขาไม่ชอบคนตระกูลนี้ นี่กระมังที่เรียกว่าเกลียดพี่แล้วเลยพาลมาลงที่น้อง...แต่ทำไมใบหน้าของคนที่เขาไม่ชอบถึงต้องแวบเข้ามาบ้วนน้ำลายตอนเขากำลังเข้กถ่ายเข้กซึมด้วยนะ

เวร! สงสัยต้องพึ่งจิตแพทย์สักครั้งน่าจะดี...คิดแล้วชายหนุ่มก็ถอนหายใจ

เขาเปาลู

ชีวิตนกอ้อยในกรงทองอาจน่าเบื่อ แต่ชีวิตมีเลือน้อยในคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลบูเอโนกลับไม่เลวร้ายเกินไปนัก

มาร์เซีย อีกันฮาซิโอ บูเอโน น้องสาวคนเดียวของมาร์กัส บุรุษผู้ทรงอิทธิพลในวงการธุรกิจของประเทศบราซิล แม้จะถูกสื่อต่างๆ จับตาดูแต่เธอก็มีโชคหลีกเลี่ยงให้ซ่อนตัวได้ เพราะรัศมีความหล่อเหลาและโด่งดังของพี่ชายกลบหมด ทำให้เธอมีอิสระที่จะไปไหนต่อไหนโดยไม่ถูกจับตาดูจากบุคคลภายนอกมากเท่าเขา ยิ่งช่วงนี้ข่าวของมาร์กัสกับสาวๆ ออกมาถี่เหลือเกิน ทั้งยังข่าวที่เขาถูกลอบบองร้ายลูกหลานมาถึงการที่หญิงสาวคนสนิทเชื้อสายเอเชียที่พี่ชายคบหาอยู่ด้วยบาดเจ็บสาหัส ภาพข่าวของมาร์กัสจึงยึดพื้นที่หมดแทบทุกสื่อ

หากข่าวของเธอหลุดรอดออกมา ก็เพียงเพราะเธอเกี่ยวข้องเป็นน้องสาวสุดที่รักคนเดียวของเธอเท่านั้น

หลังจากเกิดเหตุระเบิดโรงแรมกลางกรุงเขาเปาลูที่เธอบริหารอยู่คราวนั้น มาร์กัสวางแผนให้เธออยู่เงียบๆ แถมปล่อยข่าวว่าเธอเจ็บหนักต้องเข้าไอซียู ห้ามใครเข้าเยี่ยมนานนับเดือน นัยว่าเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง แม้เหตุการณ์นั้นจะคลี่คลายและล่วงเลยมาหลายเดือนแล้ว เธอก็ยังมี

บอดีการ์ดติดตามอยู่เหมือนเดิม แต่มีบางครั้งซึ่งไม่บ่อยนักที่คนข้างกายจะเปลี่ยนจากบอดีการ์ดร่างหนาหน้าดูเป็นสารวัตรไฮแบร์โต เพื่อนของพี่ชายเธอเอง

มาร์กูดสลับสว่นหรือเรียกอีกอย่างก็ได้ว่า ‘ยึดเยียด’ ให้เพื่อนรักของเธอคบหากับเธอ แม้เธอจะรู้สึกอุุ่นใจต่อการมีสารวัตรไฮแบร์โตอยู่ใกล้ก็จริง แต่ไม่ใช่ความรู้สึกล้าลือกบวมที่เธอฝันหาปรารถนา การอยู่ใกล้เข้าไปไม่ทำให้รู้สึกแตกต่างกับเวลาที่เธออยู่กับมาร์กูดเลย เขาเหมือนพี่ชายอีกคนที่คอยปกป้องดูแลเธอมากกว่า ไฮแบร์โตเป็นนายตำรวจร่างสูงใหญ่หน้าตาดีที่เห็นเธอมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็กกะโปโลแก๊งก้าง แม้ว่าตอนนี้เธอไม่ใช่เด็กสาวผอมบางอย่างนั้นอีกแล้วก็ตาม

มาร์เซียยืนหันซ้ายเอียงขวาแฉ่งตัวไปข้างหน้าและกระดกกัน มองตัวเองหลังสวมบราเชียร์กับแพนตี้จั่วนี้้อยอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องนอน...มารดาพูดเสมอว่าเธอเป็นตัวแทนของสาวลาตินา โดยแท้ รูปร่างบ่งบอกความมั่งคั่งของสตรีเพศเป็นที่สุด ส่วนที่ควรเล็งก็อย่างเอาก็คอดส่วนที่ควรจะมีมากอย่างหน้าอกและสะโพกก็มีเต็มอิมเหมาะเจาะ รับกับกั๊นงอนกลมกลิ้งและชวงขาเพรียวยาวตามเชื้อชาติยุโรปของบรรพบุรุษ ผมสีรุ้เห็นตัดยาวเป็นลอนสลวยรับกับดวงตากกลมโตสีเขียวเข้มเหมือนพี่ชายเธอ แต่ตาเธอไม่ดูเยี่ยงมาร์กูด ใดๆ ก็ชมว่านัยน์ตาเธอดูหวานและเชิ่ซี่ทว่าความงามที่สาวๆ ทั้งหลายอยากมีจะเกิดประโยชน์อะไรหากไม่เคยได้โอกาสใช้มันให้เป็นประโยชน์ ผ่านมาจะเข้าสี่สิบห้าแล้ว เธอยังไม่เคยคบผู้ชายคนไหนเป็นแฟนเลย มันผิดวิสัยสาวลาตินา อย่างที่เพื่อนผู้หญิงหลายคนของเธอสบประมาท

เธอมองใบหน้าและเรือนร่างออร์ซธมบูรณ์แบบของตัวเองแล้วถอนหายใจ

‘มาร์ซินญาแห่งอีกเบกรูปี ผีเสื้องามแสนเชิ่ซี่ตัวน้อยผู้บริสุทธิ์ ผุดผ่อง’

ฉายาที่ใครๆ ในเมืองนี้ขนานนามเธอ ฉายาที่น่าอัปอายในหมู่เพื่อนฝูงเพราะหมายถึงอ่อนด้อยเรื่องประสบการณ์รักโรแมนติค ผิดแผกจากหญิงสาวบราซิวลัทั่วไปถึงส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในเรื่องนี้ตั้งแต่วัยรุ่นแล้วด้วยซ้ำ

สาวลาตินๆ หุ่นเซ็กซี่ แต่ทำตัวเหมือนคนหัวเก่าแสนจะเรียบร้อย เพราะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์และการควบคุมของมาร์กัส

‘อย่าลืมเอาใบเบิลใส่กระเป๋านะมาร์ซีนญา’

ภาพพี่ชายซึ่งมีใบหน้าคมดุยีนอกดอกผุดขึ้นในหัว...ตั้งแต่เธอเริ่มเป็นสาวรุ่น มาร์กัสมักกำชับทุกครั้งให้เห็นเธอกำลังออกจากบ้าน ไม่ว่าจะไปเรียนหรือไปเที่ยวกับเพื่อนฝูง

‘ค่า...’ มาร์เซียลากเสียงตอบและยิ้มล้อ...จะลืมได้ไง เธอรู้ดี أنهاเป็นคนเอาคัมภีร์ใบเบิลยัดใส่กระเป๋าทิ้งให้ตัวเอง ใครๆ ก็รู้ว่าครอบครัวเธอเป็นคาทอลิกที่เคร่งครัดและมีพี่ชายแสนดี

คงจะจริงที่ว่าผู้ชายเจ้าชู้มักหวนหองสาว ไม่ว่าเธอจะคบใคร เขามักจะเข้ามามีส่วนร่วมวิพากษ์วิจารณ์ว่าคนนั้นไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้เสมอ ทำให้เธอไม่เคยมีโอกาสดูกับผู้ชายคนไหนเป็นแฟนจริงจังกัดครั้ง เรียกว่าไม่เคยคบใครเกินสามเดือนก็ว่าได้ ผู้ชายบราซิวลัคนไหนจะอาจหาญลองดีมาต่อกรกับหนุ่มใหญ่ฉายาจะเข้ยักษ์แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนอย่างพี่ชายเธอล่ะ

‘ไม่ต้องเอาใบเบิลเลยมาร์ซีนญา พี่เป็นผู้ชาย...รู้ดี ผู้หญิงดีๆ อย่างเราไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์แบบสาวรักอิสระอย่างนั้น มีแต่เปลืองตัวและเจ็บใจเปล่าๆ ถึงไม่มีใครมาคบมาขอ น้องสาวคนเดียวพี่เลี้ยงได้’

มาร์กัสปราถนเธออย่างนั้นตั้งแต่เธอยังวัยรุ่น

‘เซ็กซี่ต้องหลังแต่งงานเท่านั้น’ เธอบอกเสียงหนักแน่น ‘จำได้ขึ้นใจค่ะพี่ชาย’

‘ดีมากน้องรัก’ เขาดึงเธอเข้าไปในอ้อมแขน จูบเบาๆ ที่เรื้อนผม ‘จำไว้นะมาร์ซีนญา พวกผู้ชายต้องเคารพเราที่เราเลือกแบบนี้ และถ้าไอ้หน้า

‘ไหนมันนอกด้ออันจะขอให้เรายอมมีอะไรกับมันละก็...’

‘แสดงว่ามันไม่เคารพนับถือเรา’ เธอแทรก ‘และนั่นก็แปลว่ามันไม่ได้รักน้องจริง’ เธอบอกเสียงเนือย เป็นหยิ่งให้เขารู้ว่าจำได้ขึ้นใจแล้วว่า!

มาร์เซียรู้ดีว่ามาร์กุตเป็นที่หมายปองของสาวๆ ทั่วประเทศและเจ้าชู้ขึ้นชื่อ เธออยากรู้เหมือนกันว่าในจำนวนสาวๆ ที่เขาเป็นข่าวมีสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมด้วย จะมีกี่คนที่เขาเคารพนับถือพวกหล่อน

เขาช่างหวงและหัวโบราณกับเธอเสียเหลือเกิน แคซาโนวาผู้หยิ่งผยองของอิกเบ เธอเพิ่งเห็นเขาจริงจังครั้งสุดท้ายตัวเป็นครั้งแรกกับญศกาสาวเลือดผสมไทย-ญี่ปุ่นซึ่งสวยน่ารัก ผู้หญิงที่มารดาและเธอหมายมั่นปั้นมือว่าหนนี้ตระกูลของเธอคงได้สาวเอเชียมาร่วมใช้นามสกุลด้วยเป็นแน่ ไม่มีใครรู้หรอกว่าเธอภาวนาเหลือเกินให้พี่ชายรักญศกาจริงๆ จนยอมสละโสด เขาจะได้ไถเวลาไปใส่ใจตุแลมรยา และเปิดโอกาสให้เธอได้เลือกคบใครอย่างอิสระบ้างนะสิ!

และแล้วคำภาวาของเธอก็สัมฤทธิ์ผล พี่ชายแสนดีของเธอมีกำหนดจะเข้าพิธีแต่งงานกับผู้หญิงสวยน่ารักนิสัยดีจากเอเชียคนนั้น คนที่ทั้งเธอและมารดานิยมเป็นอย่างยิ่ง มาร์เซียแทบกระโดดตัวลอยตอนที่ทราบว่าญศกายอมคืนดีกับพี่ชาย... เธอชื่นชอบเรื่องราวรักโรแมนติกของทั้งคู่ รู้ดีว่ากว่าญศกาและพี่ชายเธอจะลงเอยกันได้ ทั้งสองฝ่าฟันอุปสรรคมากมาย เรียกได้ว่าเอาไปเขียนเป็นนิยายรักโรแมนติกเล่มมหานกฯ ได้หนึ่งเล่มเลยทีเดียว

มาร์เซียยกมือประสานกันที่อก ยืนตาลอยฝันเผื่ออ้อมยิ้มกับตัวเองหน้ากระจงเงา... เธอฝันอยากมีเรื่องราวรักหวานโรแมนติกอย่างนั้นบ้าง จะมีใครใหม่ที่จะมาเติมรสชาติเพิ่มสีสันในชีวิตให้ และรักเธอหมดจิตหมดใจอย่างพี่ชายรู้สึกต่อแฟนสาวของเธอ

แล้วรอยยิ้มนั้นก็ค่อยๆ จางหายไป... มันช่างน่าเศร้าใจ พี่ชายที่พี่ชายเธอเปิดไฟเดี่ยวไรต์ลอดกาลไม่ใช่คนที่จะมาเติมเต็มหรือมอบความรู้สึกแบบ

นั้นให้เธอได้

คงจะมีสักวัน ที่จะมีใครรักคนได้ชื่นชมเรือนร่างอันงดงามของเธอ
คงจะมีสักวัน ที่ใครคนนั้นจะเห็นมากกว่ารอยสักรูปผีเสื้อที่สวยงามที่อยู่
บนเนินอกอวบอิม รอยสักพิเศษซึ่งเป็นความลับที่รู้แค่ศิลปินที่สัก ตัวเธอ
เอง และชัวอาคิม...บิดาของเธอเท่านั้น แม่แต่มารดาหรือมาร์กัสผู้เป็นพี่ชาย
ก็ไม่ว่าเธอมีมัน เขาและทุกคนก็คิดว่าเธอสักผีเสื้อตัวน้อยเพียงตัวเดียว
เท่านั้น

เธอไล่หนีเรียวราวจากปีกผีเสื้อไปตามเส้นประ...หากใครคนนั้นได้
เห็นแนวเส้นประซึ่งเป็นเส้นทางที่ผีเสื้อตัวนี้โฉบบินไปยังจุดหมายที่ซ่อนเร้น
ไว้ เขาคงจะ...

คิดได้เท่านั้น มาร์เซียก็หน้าแดงเป็นลูกเซอร์วีเลียแล้ว และยังหน้าร้อน
ผ่าวเมื่อใบหน้าของใครคนหนึ่งผุดขึ้นมาในความนึกของเธอทันที

บ้างที่สุด ทำไมหน้าหล่อแต่แปลกตาของเขาต้องโผล่มาตอหนี่ด้วยนะ
ใบหน้าของผู้ชายที่ปฏิเสธเสียงแข็งว่าเขาไม่เคยพบเจอเธอ...

ใบหน้าของคนที่เคยพูดจากระหอบกระแทกแตกดันพี่ชาย และฟังดูก็
รู้ว่าเขามีทัศนคติด้านลบต่อพฤติกรรมของหนุ่มสาวชาวลาติน...

ใบหน้าของคนที่เธอเพิ่งนึกได้หลังจากพบเขาที่ฮาวายว่าเขาคือผู้ชาย
ที่อยู่ในฝัน ซึ่งวนเวียนรบกวนเธอเกือบทุกคำคืนนั้นเอง

อันที่จริงเธอเคยพบเขาก่อนหน้านั้นที่บราซิลบ้างแล้ว เธอเคยเห็นเขา
แวบๆ ที่โรงพยาบาลช่วงที่เธอกับญาติการรักษาตัวที่นั่น และเธอก็เคยเห็นเขา
ในงานศพอามาร์ซีน่า แต่ไม่มีใครแนะนำให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการ ยังนึก
ชื่นชมว่าเขาช่างเป็นลูกที่ลูกน้องที่แสนดีและน่ารัก คอยดูแลอยู่เคียงข้าง
ญาติผู้น้องอย่างถูกต้องไม่ห่าง ครั้งล่าสุดที่พบกันที่ฮาวาย เธอดีใจยิ่งนักเมื่อ
ได้พบเขา รู้สึกประหลาดใจ โลงใจ ที่ในที่สุดทุกอย่างก็เฉลยเสียที เขาคือ
ผู้ชายที่เธอเจอก่อนเกิดระเบิด เป็นชายคนเดียวที่มาพบเธอในฝันหลายครั้ง
หลายครา แต่ดันนึกหน้าเขาไม่ออก ครั้นรู้ว่าผู้ชายในฝันยืนตัวเป็นๆ อยู่

ตรงหน้า เธอเปลอมองเอียงซ้ายเอียงขวา จ้องหน้าและกวาดตามองทั่วตัว เขาอยู่ตั้งนาน

ทำไมหนอ ว่าที่พี่สะใภ้ถึงไม่เคยเปรยให้เธอรู้มาก่อนเลยว่ามีลูกพี่-ลูกน้องที่หล่อ เท่ น่ามอง ชวนให้อยากเดินควงแขนด้วยเป็นที่สุด แต่ก็จะไม่มีใครจะมองพี่ชายตัวเองอย่างนั้นกันแล้ว เธอเองก็ไม่ได้มองว่ามาร์กึสหล่อล่ำ น่าหมาตรงไหนเหมือนกัน

อุ๊! เปลอหลุดคำ่าน่าหมาออกไป ถ้าพี่ชายรู้ เธอโดนสวดยับแน่!

เธอจำได้ไม่ลืม วันนั้นเธอยินดีมากเสียจนรีบก้าวไปสวมกอดเขา ส่งยิ้มทักทายว่าจำเขาได้ แล้วก็ต้องยิ้มเก้อเพราะเขากลับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง เล่นเอาเธออึ้งอัมเป็นไปเลยทีเดียว... ถึงเธอจะเคยศิโรตสาหะระแวก เพราะขอติการ์ตฟุ้งซนคราวที่เกิดระเบิดในครั้งนั้น แต่นั่นไม่ทำให้เธอถึงความจำเสื่อมนี้หนา ทำไมเขาถึงต้องแสร้งทำเป็นไม่เคยพบกันแถมยังพูดจาถากถางพี่ชายเธอด้วย รู้ได้จุกคำพูดว่าเขาต้องมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้หญิงลาตินฯ ซึ่งเขากล่าวหาว่าเป็นสาวโลกล้ำ ชอบถึงเนื้อถึงตัว เขาอาจเป็นผู้ชายประเภทที่คิดว่าตัวเองหล่อแล้วมักหยิ่ง หรือไม่ก็ต้องเป็นผู้ชายที่แปลกประหลาดคนเดียวในโลกกระมังที่ไม่ชอบให้ผู้หญิงสัมผัสแตะต้อง

ดีละ ถ้าพบกันคราวหน้า เธอจะวิ่งไปจูบปากเขาเสียเลย...มาร์เซียฆ่าตัวเองที่คิดท่ามๆ โอ...ถ้าเธอทำแบบนั้นจริงๆ มาร์กึสคงเขย่าเธอแรงๆ แล้วจับหวดกันแน่ๆ ถ้าน้องสาวคนเดียวที่เขารักและแสนหวงแหนกล้าทำก้ากั้นแบบนั้น

ขอให้เขาเดินทางมาร่วมงานแต่งงานของพี่ชายเธอกับญูกาด้วยเถิด พระผู้เป็นเจ้า...

‘เล็ก หยุดคิดบ้าๆ ไปหาเสื้อผ้าสวยๆ มาใส่ดีกว่ามาร์ซินญา’

หญิงสาวสวยหน้า หัวเราะขำความคิดพิเรนทร์ของตัวเอง แล้วรีบหยิบเสื้อผ้าที่เธอวางเตรียมไว้หลายชุดมาทาบตัวเพื่อคัดเลือกและลองสวมก่อนลงไปยังข้างล่างตามนัด ด้วยวันนี้เธอกับว่าที่พี่สะใภ้ันต์กันว่าจะออกไป

ลองชุดเจ้าสาวและชุดเพื่อนเจ้าสาวที่ร้านดีไซเนอร์ชื่อดังในเมือง
มาร์เซียหารู้ไม่ว่ามีอะไรหลายอย่างรออยู่ในอนาคต และมันน่าจะ
ทำให้มาร์กุสยิ่งกว่าอยากกระซอกเธอมาทำโทษเสียด้วยซ้ำ

ดลกลรัก

๒

รัก...ยามเพรียกหา กลับวังหนี ยามอยากหลีก กลับไล่ตาม

โคสีเกะไม่อยากจะเชื่อว่าเขาต้องกลับมาเหยียบเยือนเมืองเซาเปาลูอีกครั้ง ตอนพยานุศากกลับฮาวาย เขาคิดว่าคงไม่มีเหตุผลอะไรที่ทำให้ต้องมาที่นี่อีก...แต่ที่นี่แหละชีวิต ใครจะหยั่งรู้ออนาคต

หลังจากไปรับยาที่สนามบินนานาชาติฮาวายเมื่อวันก่อน และอีกฝ่ายก็เอาแต่เล่าเรื่องแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นที่โตเกียว แรกๆ เขาก็ไม่คิดอะไร จนกระทั่งได้ยินประโยคเพชฌฆาต

‘โคคุง ย่าขอตุจี้หน้อยสิทลาน’

‘ฮะ!...จะ...จี้...อะไรหรือครับ’

‘จี้ประจำตระกูลนะซี เดี่ยวนี้เราไม่เอามาห้อยคอแล้ววี’

โคสีเกะใจหล่นวูบ เผลอตะบปคอกันที่เมื่อได้ยินคำถาม ตายละวา... เขาลืมเรื่องสำคัญนี้ไปได้ยังไงนะ

‘อะ...อ้อ นี่ก็ว่าอะไร’ เขาหัวเราะกลบเกลื่อน ‘เอ่อ...ผมเก็บไว้ล่ะครับ อยู่กับหาดทรายสายลมและท้องทะเล กลัวหล่นหาย’ เขาอธิบายอีกอึก ให้เหตุผลล่งเดชเท่าที่พอจะนึกได้

‘ไม่ได้ไหนะหลาน เราต้องเอาติดตัวไว้ตลอด หรือเพราะเราไม่ห้อยจี้
ไม่ได้เก็บไว้กับตัวหรือเปล่าถึงเกิดเรื่องประหลาด บรรพบุรุษคงโกรธที่หลาน
ไม่เห็นความสำคัญ นี่...เดี๋ยวเอามาห้อยคืนนี้เลยนะ’

‘อ้อ...ครับๆ’ เขารับปากส่งๆ ขณะที่ยายยังกำชับหนักหนาไม่ให้ลืม
จากนั้นเขาก็สรรหากิจกรรมให้ย่าทำ แล้งทำไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่ใจร้อนรุ่ม
หลังส่งท่านพักผ่อน เขาก็รีบไปหาช่างเพื่อสั่งทำจี้อันใหม่เลียนแบบจี้ที่หาย
ทันที ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองสะเพร่าลืมของสำคัญ เขากดดันให้ช่างซึ่งเป็น
เพื่อนเขาเร่งมือให้เสร็จทันก่อนเวลาเดินทาง และเพื่อนที่เขาหวังพึ่งพาสุดใจ
ก็ป่นว่า

‘ขอโทษเถิดครับมะเอะตะฮั้ง แบบจี้ที่ท่านกรุณาเอาให้ผมนี้...มัน...
ใช้มือวาดหรือเปล่าครับท่าน กระผมพลิกกระดาษกลับหัวกลับหางหลาย
ตลบแล้ว มันดูไม่ค่อยออกและแกะแบบยากจริงๆ ผมว่าเราน่าจะหารูปจาก
อินเทอร์เน็ตต่างยากกว่าไหมครับ แถมท่านยังสั่งให้ทำยังไงก็ได้ให้มันดูเก่าๆ
แล้วมาเร่งจะเอาให้ได้ในวันสองวันอีกด้วย...ถ้าอย่างนี้คงต้องอัญเชิญ
บรรพบุรุษเอ็งมาทำเองแล้วมั้งครับ...ไ้ท่านไ้’

แม้มันจะน่าเคืองใจจนเปลี่ยนสรรพนามเขา แต่เขาก็ยังดีใจและ
ให้กำลังใจ นั่งเฝ้ามันที่ร้านบ่อยๆ บางวันก็มาขลุกอยู่ด้วย ไม่ไปไหน ทำให้
แฟนสาวฝรั่งหน้าแฉล้มคนใหม่ของมันต้องคอยอยู่ใกล้พร้อมบริการกาแฟ
แก้วแล้วแก้วเล่าและขนมนมเนยให้เขา

‘ขนาดคาบาเอ็งดั่งท้าวเกาะ แฟนข้ายังแพ้เสน่ห์ที่ไ้มาดเก็กขมิ้มของเอ็ง
จนได้ เอ้า...เอาไป ทนนี่คงได้อย่างที่ต้องการแล้วนะเว้ย’

เพื่อนที่มีอาชีพเป็นช่างแต่ย้ำเสมอว่าตัวเองเป็นศิลปินหย่อนจี้ซึ่ง
เร่งมือทำให้จนเหมือนลงบนฝ่ามือเขา

โคสีเกะนี่ก็ถึงเหตุการณ์นั้นขณะลูบจีบปลอมที่อยู่บนอก ตอนนั้น
เครื่องบินมาเมืองนี้เมื่อคราก่อน เขาก็นั่งลูบจีบซึ่งมีแบบและลวดลายเดียว

กันนั้นเียบบเลย แต่จี้อันนั้นเป็นของจริง ของเก่าแก่ที่ตกทอดมาตั้งแต่สมัย
บรรพบุรุษซึ่งคาดว่าเขาคงทำหล่นหายที่ประเทศบราซิล

ช่างมัน...หายแล้วก็หายไป แต่จี้ที่ห้อยคออันใหม่นี้ยังงัเงาก็จะ
ไม่ยอมถอดออกและคงไม่หายอีกแน่ ก็เพราะว่าหริบนี้มีความยำพระกบเขา
ตลอดน่ะสิ เขามอม่เมื่อนึกถึงความน่ารักของหญิงชราผู้นี้...คุณย่าบังคับ
แกมอ่อนนวนอนสารพัด จนในที่สุดเขาก็ต้องพาท่านมาร่วมงานแต่งงานของ
ญาติกา

‘ยากแล้วจริงๆ ไ้เอ้เหื่อหัวตสยพันธุ้ใหม่ เราขึ้นเครื่องบินไปส่งย่า
หน้อยแล้วกันนะไค่คูง’

ท่านพูดอย่างกับว่าเขาคือตัวอะไรสักอย่างที่จะคุ้มกันท่านจากเชื้อโรค
นี้ได้ แต่ที่ท่านพูดก็มีเหตุผล บราซิลเป็นหนึ่งในประเทศที่มีคนติดเชื้อเพิ่ม
ขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุดแห่งหนึ่งในโลกขณะนี้ แต่คุณย่าของเขาก็เหมือนกับ
คนญี่ปุ่นทั่วไปที่เตรียมการป้องกันปัญหาทุกอย่างเป็นอย่างดี ท่านคิดไว้คขึ้น
ป้องกันไข้เหลืองแล้วที่ญี่ปุ่นก่อนขอวีซ่าเข้าประเทศบราซิลและซื้อชุดเซต
ป้องกันไข้หวัดสยพันธุ้ใหม่สำหรับนักเดินทางมาถึงห้าชุด ซึ่งแต่ละชุดมี
ตั้งแต่มาส์กปิดจมูกทั้งชนิดผ้าและกระดาษ ลำลี กระดาษทิชชู แอลกอฮอล์
และเจลล้างมือ ในนั้นยังมีวิตามินและยาบำรุงต่างๆ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง
มีภูมิต้านทานอีกด้วย

‘ถ้าไวรัสเห็นของในกล่องนี้มันคงเผ่นแหละครับ’ เขาอดไม่ได้ที่จะ
แซวอย่างขำๆ

แต่ตอนนี่เมื่อมองไปทั่วท่าอากาศยานที่มีผู้คนหลังไหลอย่างกับมด
อพยพแบบนี้ เขาก็ลอบมองหญิงชราแล้วมอม่ เมื่อเห็นท่านดึงผ้าปิดจมูก
ให้เข้าที่และตบเบาๆ รอบผ้าผืนนั้นราวกับจะปิดช่องว่างไม่ยอมให้เชื้ออะไร
เล็ดลอดเข้าไปได้

“คุณย่าเอากระเป๋ามาแบไว้กับตัวด้านหน้าหะครับ ต้องระวังกัน
หน้อย”

เขาเดือนญาติผู้ใหญ่เบาๆ ยังจำได้ว่าคราวก่อนเขาโดนล้วงกระเป๋าที่สนามบินนี้แหละ คนพลุกพล่านแบบเดียวกันนี้เลย ดีที่วันนั้นในกระเป๋าทางแกงด้านหลังมีธนบัตรดอลลาร์สหรัฐฯ ไม่ก็เหรียญ ยิ่งนักท่องเที่ยวอย่างเขาโดนคนท้องถื่นจับเที่ยวยงลงบาทวิถีและถูกรถเขี่ยวชนเพิ่มเข้าไปอีก คนที่มาจากเมืองที่มีความปลอดภัยสูงติดอันดับต้นๆ ของโลกอย่างเขาจึงจดบันทึกลงสมองทันทีว่าเมืองใหญ่ของบราซิลแห่งนี้อันตรายเกินไป

นั่นเป็นสาเหตุหลักที่เขาไม่อยากจะให้ลูกกาะอยู่ในเมืองที่มีคุณภาพชีวิตแบบนี้

โคลีเกะสะพายกระเป๋าขนาดย่อมพร้อมโอบไหล่หญิงชราพาเดินอย่างรู้ทาง จนมายืนรอคิวที่แถวคนต่างชาติ เขทรีตา กระตุกมุมปากเมื่อสตรีวัยกลางคนสองคนมาจากไหนไม่รู้เข้ามาแซงคิว...นี่ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่ไม่ยึดถือระเบียบปฏิบัติของผู้คนในดินแดนลึกลับอเมริกา ยังไม่ทันคิดทำอะไร เขาเห็นคุณย่าสะกิดหลังผู้มาใหม่แล้วเดือนเป็นภาษาอังกฤษ ฝ่ายนั้นหันหน้ามาแล้วบ่นเป็นภาษาละตินยืดยาวขณะหมุนตัวเดินไปด้านหลัง

โคลีเกะโคลงศีรษะเบาๆ เริ่มหงุดหงิดกับทุกอย่าง...สถานที่ ผู้คน รวมไปถึงอากาศ เดือนธันวาคมของที่นี่ทำไม่ร้อนอย่างนี้ ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศไม่ช่วยอะไรเลยเมื่อเทียบกับจำนวนผู้คน เสียงผู้คนพูดคุยรัวลิ้นแข็งแะอยู่รอบกาย เขาใช้เวลาานเกือบสองชั่วโมงกว่าจะฝ่าออกจากสนามบินได้ นี่ก็สงสัยคุณย่าเมื่อเห็นความเหนื่อยล้าบนใบหน้าท่าน ทว่าดวงตาก็ฉายแววกระตือรือร้นที่จะได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่

เขาจอดรถเห็นสัมภาระ แล้วโอบป่าอีกฝ่าย “ผมไปหาอะไรเย็นๆ มาให้คุณย่าดื่มก่อนดีกว่า นึ่งเครื่องมาตั้งลิบหกชั่วโมง แล้วยังต้องเสียเวลาที่จุดตรวจคนเข้าเมืองตั้งนานอีก คุณย่ารอตรงนี่แป็บนะครับ”

“ไม่เป็นไรโคลุง ย่าอยากถึงที่พักเร็วๆ มากกว่า แก้วสูงๆ ลองมองหาห้องซี ยิ่งกำลังห้องกำลังไล้ ดูซิว่าห้องยี่นรออยู่ตรงไหน”

“ก็นัดไว้แล้วๆ นี่แหละครับ แต่เอ...”

เขากวาดตามองหาญาติกา ญาติพี่น้องรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมารับ แต่ผู้คนละลานตาจนเขาตาตายแยกไม่ออก ยังไม่เห็นใครที่ใกล้เคียงญาติกาสักนิด

“Bem-vindo ao Brasil! Welcome to Brazil!”

เสียงหวานๆ ลอยมาเข้าหู เขาจึงหันไปตามลัญชาตญาณ แล้วก็ต้องผงะเมื่อหญิงสาวนางหนึ่งเหมือนเซมาเกาะแขนเขาจนจมูกของเธอเกือบชนแก้มขวานั้น เธอหัวเราะคิก เขาถอนหายใจและขมวดคิ้วเมื่อเห็นใบหน้านั้น พับผ้าลิ...แค่เธอมาเกาะแขนแค่นี้ เขาก็ร้อนวูบแล้ว โคลี่เกาะขยับถอยหลังก้าวหนึ่ง...แล้วนี่เธอไปกินอะไรมานะ พบกันหนนี้ถึงตัวสูงเกือบชนหน้าเขาคราวที่แล้วเธอยังสูงแค่หัวไหล่อยู่เลย

แล้วก็ได้คำตอบ วันนี้มีมาร์เซียสวมชุดกระโปรงผ้าฝ้ายลายทางฟ้าขาว มีสายรัดจับจีบใต้ออกเสริมให้เห็นทรงอกอวบอ้อมเต็มวัยสาวและสวมรองเท้าส้นเข็มสูงมากนั่นเอง

โคลี่เกาะซังก...นี่เขาสนใจน้องสาวของเจ้ามาร์กุสตั้งแต่เมื่อไรว่าเจ้าหล่อนสูงดำดำขาวสาวเต็มอ้อมหรือไม่

“คราวหน้ากรุณาให้ลู่มให้เสียงก่อนถึงตัวหนอยจะได้ไหม” เขาบอกเสียงเข้มเพื่อเบี่ยงเบนความไขว้เขวของตัวเอง แต่เสียงที่เปล่งออกไปกลับแหบพร่ามากกว่าทรงพลัง และหยุดหงิดยิ่งขึ้นเมื่อคนถูกต่อว่ายังทำตาใสร้องหักทหาย

“ยินดีต้อนรับค่ะ” เจ้าหล่อนยิ้มหวาน “ขอโทษค่ะ พอดีวันนี้ฉันใส่รองเท้าส้นสูงตั้งห้านิ้วนะ”

เธอยังเกาะแขนเขาพลาขยับปลายเท้าโชว์ความสูงของส้นรองเท้าให้ดู โพลท์าราวกับนางแบบ

“ต้องลองให้ชิน กะจะสวมคู่นี้ในวันงานแต่งงานที่มาร์กันอะคะ แต่พอเห็นพวกคุณ อารามดีใจรีบร้อนไม่ทันระวัง เลยสะดุด แฮ้อ...นี่กว่าจะล้มกลางลานต่อหน้าฝูงชนซะแล้ว...” มาร์เซียยังพูดกลัวหัวเราะหน้าระรื่น

“สวัสดิ์ค่ะคุณย่า ขอต้อนรับสู่ปราสาทค่ะ คนเยอะไปหน่อย เดินทางไกล เหนื่อยใช้ไหมคะคุณย่า นี่ค่ะ เครื่องดื่มเย็นๆ หนูเอามาฝาก สินค้าของเครืออีกเบ เย็นชื่นใจค่ะ”

หญิงสาวผละจากเขาไปเกาะกุมแขนคุณย่าเขาอย่างสนิทสนม พลองยื่นเครื่องดื่มน้ำชาให้ และยื่นกาแฟกระป๋องให้เขา...ผู้หญิงลาตินๆ นี่ช่างคล่องแคล่วจริงๆ เขาชำเลืองมองและแอบเบะปากเมื่อเห็นเธอจอลาะฉวยฉวยผู้ใหญ่ของเขา

“งั้นเรารีบไปกันเถอะนะคะ ทางนี้ค่ะ”

“แล้วน้องสาวผมล่ะ”

“เธอรออยู่ในรถค่ะ ช่วงนี้เราสองคนไม่ค่อยได้อยู่บ้านเลย ออกทุกวัน แถมวันนี้ทั้งร้อนทั้งเหนียว ฉันทเลยขอร้องกึ่งบังคับให้นั่งรออยู่ในรถ คุณรู้ไหมวันนี้คะเราทำตามแผนได้ลุล่วงทุก...อย่างเลย เราไปลองชุดที่ ต้องแก้ไหมอีกหน ไปดูข้าวของที่จจะใช้ในงาน และก็ไปชิมอาหารและขนมตามเมนูที่สี่...”

“โอเคๆ ผมทราบแล้วว่า คุณกับน้องผมไปมาหลายที่ ทำหลายอย่าง แต่เราไปคุยต่อในรถได้ไหม”

“หรือไม่กี่หยุดเล็กน้อยแล้วเสียที...นี่เขาจะหยุดหงิดทำไม รู้แต่ไม่ยอมได้ยินเธอส่งเสียงหวานยาวกว่านี้ เขาอยากละลายจากเธอให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การห้ามเธอพูดคงจะยาก เพราะนี่เป็นคุณลักษณะอีกอย่างของสาวลาตินๆ ที่พูดจ้อได้ทั้งวัน

“ไปครีบกคุณย่า”

เขาจูงมือญาติผู้ใหญ่ ขณะที่มาร์เซียประกบท่านอีกข้าง ส่วนลัมมาระหุกอย่างบอดีการ์ดร่างโตจัดการแต่แรกแล้ว

“ไต่คอง ย่าขอเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

เขาพยักหน้า

“หนูไปเป็นเพื่อนค่ะ” สาวเจ้าถิ่นเสนอตัวเสียงใส

“ไม่เป็นไรจ๊ะ หุฮุฮุ ยินคุยเป็นเพื่อนโค้เขาระหว่างรอยาดีกว่า”

โค้ลีเกาะกับมาร์เซียจึงต้องยืนอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มยื่นเอามือล้วง กระเป๋ามองไปอีกทาง พยายามไม่สนใจว่าเธอจะยืนมองทางไหน หรือกำลังทำอะไร

“ถามจริงๆ ทำไมคุณต้องปฏิเสธเรื่องราวเคยเจอกันมาก่อน” อยู่ดีๆ มาร์เซียก็ยื่นฝ่ายทำลายความเงียบ

“ก่อนอะไร ตอนไหน” เขายังยืนหันหลังให้เธออยู่ท่าเดิม

“ก่อนเกิดระเบิด ฉันจำได้ว่าเจอคุณ!” หญิงสาวเดินมายืนหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

“ฉันคงโดนรถเฉี่ยว แล้วหัวกระแทกจนความจำเสื่อมมั้งครับ”

“คุณยืนยันว่าเราไม่เคยพบกันมาก่อน”

“อ้อฮ้อ...”

“ไม่เข้าใจว่าคุณจะปฏิเสธทำไม กะอีแค่เราเคยเจอกัน มันเสียหายตรงไหน”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าคุณจะมาคอยถามไถ่เรื่องแค่นี้ทุกครั้งที่พบกันทำไม บอกให้ก็ได้นะ ผมไม่ชอบ! ผมไม่คุ้นกับการตามติดของพวกผู้หญิง” คอเขาตั้งตรงและมองเธอด้วยหางตาเหมือนเดิม

“ฉันไม่ได้ติดคุณ ฉันไม่ชอบพูดโกหกต่างหาก ก็ได้...แล้วฉันจะทำให้คุณยอมจำนนต่อความจริงนี้ คอยดู”

มาร์เซียไม่ยอมจบก่อนเบี่ยงตัวให้พ้นสายตาเขา

โค้ลีเกาะพนกลมหายใจออกทางปากแรงๆ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องหลีกเลี่ยงผู้หญิงคนนี้ให้ได้ ใจว่อกว่กพิกลเมื่อมีเธออยู่ใกล้ๆ เขาพยายามหาสาเหตุอยู่เหมือนกัน และก็พบว่าคงเป็นเพราะใบหน้านวลของเธอที่ตามเป็นมารผจญเวลาเขากกอดตพลอดรักอยู่กับสาวๆ นั่นกระมังทำให้เขาไม่ชอบหน้า เห็นแล้วพานหงุดหงิดและไม่สะดวกใจที่จะเสวนากับเธอ ตั้งใจแน่วแน่ว่าเสรีงานแต่งงานบ้าๆ ของเจ้ามาร์กัสเมื่อไรเขาจะรีบเดินทางกลับฮาวาย

ทันที

เธอไม่ได้วิ่งไปจูบปากเขาดังที่คิดพิเรนทร์เมื่อวันก่อน อารามดีใจที่เห็นเขาปรากฏตัวที่สนามบินทำให้รีบสาวเท้าเดินไปหา จนสะดุดรองเท้าตัวเองและเกือบไปชนจมูกโด่งของเขา วันนั้นเธอเห็นร่างสูงของเขาแต่ไกลก็ใครจะลืมน้ำตาของคนที่มารบกวโนในฝันได้เล่า

หญิงสาวเฝ้าถามตัวเองว่าอะไรในตัวผู้ชายคนนี่ที่ทำให้หัวใจเต้นตึกตักตลอดเวลาที่พบเห็นเขา โอเค เขาหล่อเหลาสดุดตาไม่ใช่ แต่ผู้ชายลาตินฯ ที่หล่อกว่าเขาก็มีตั้งมากมาย ทำไมเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดเธอ และเป็นสิ่งพิเศษในตัวผู้ชายคนนี้...ใช่ เขาเป็นคนที่มีเสน่ห์ อาจเป็นไปได้ว่าด้วยบุคลิกของหนุ่มจากแดนเอเชียซึ่งผิดแผกจากคนบราซิลที่พบเห็นในเมืองนี้ได้ทั่วไปกระมังที่ทำให้เธอสนใจเขา

เขาไม่ได้มีดวงตากลมโตอย่างคนเชื้อชาติเดียวกันกับเธอ หัวตาเรียวยาวคู้นั้นมีลีลาฉายแววอบอุ่นหัวใจ ผิดกับตาคมดุกของพี่ชายเธอ จมูกโด่งเป็นสันไม่คดงุ้มใหญ่โตเยี่ยงจมูกชาวลาตินฯ หรือคนเชื้อสายยุโรป รับกับคิ้วหนาเข้มเป็นเส้นตรง แนวสันกรามไม่มีหวดเคราครีมีแสดงให้เห็นถึงการเอาใจใส่เรื่องความสะดวกและบุคลิกของตัวเองเป็นอย่างดี ริมฝีปากบนหยักได้รูปแถมเซตินิดๆ บ่งบอกถึงความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ส่วนริมฝีปากล่างหนาและหนา...มาร์เซียเลียริมฝีปากเมื่อนึกถึงตรงนี้...ไม่... เธอต้องเลิกมองปากเขา!

ครั้นมองต่ำลงมาก็พบไหล่กว้างที่แนบกับเสื้อยืด จินตนาการได้ถึงมัดกล้ามเนื้อและแผงอกบึกบึนภายใต้เสื้อตัวนั้น เมื่อทุกอย่างมารวมอยู่ด้วยกันและพิถีพิถันๆ ผู้ชายคนนี้มีใบหน้าชวนมองดูสบายตาเป็นอย่างยิ่ง ใช่แล้ว...ยิ่งมอง เธอยิ่งยอมรับว่าเขาเป็นหนุ่มหล่อและมีเสน่ห์ที่อยากจะละลายตาไปได้ต่างๆ แต่หน้าแปลกตรงที่ผู้ชายที่มีใบหน้าดูเป็นมิตรอย่างเขาไม่ลงรอยกับพี่ชายเธอ สารวัตรโฮแบร์โตเคยเล่าว่าโคโล่เกาะกับมาร์กุสเคย

ไว้วางใจกันและกัน เคยร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือญาติกาและมารดาเธอ ตอนโดนลักพาตัวเมื่อสี่ห้าเดือนก่อน...แต่อะไรกันนะที่ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองแย่งจนจนกันไม่ติดแบบนี้

มาร์กัสไม่ใช่คนไร้เหตุผล แต่สำหรับโคลีเกะ เธอชักไม่แน่ใจ แต่เขากับเธอเคยพบเจอกันมาก่อน เขายังเอามือล้วงกระเป๋าเป็นหลังตรงชี้แก้มกักตั้งหน้าตั้งตาปฏิเสธเลย...นอนคิดมาหลายคืนแล้วว่าทำยังไงถึงจะทำให้เขายอมรับได้ และในที่สุดมาร์เซียก็พบทางออก คอยดูสิ เธอจะทำให้เขายอมรับในวันนี้ให้ได้ เพราะวันนี้ฤกษ์ดีจะตาย...หญิงสาวเอามือจับคอเสื้ออย่างมาดมั่น

ในงานเลี้ยงแต่งงานของพี่ชายเธอกับญาติพี่น้องของเขา ทุกคนตื่นตื่นและตื่นตื่นใจกับงานมงคล ไม่มีใบหน้าที่ใดขาดรอยยิ้มเลยแม้แต่คนเดียว หลังจากเสร็จสิ้นพิธีการทั้งหลาย และเธอมีโอกาสดักจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้ทำในฐานะเพื่อนเจ้าสาวแล้ว เธอจึงมานั่งดื่มกับญาติและเพื่อนๆ ที่โต๊ะ พวกสาวๆ หลายคนมองไปที่ฟลอร์ สนใจหนุ่มเอเชียร่างสูงคนนั้น...โคลีเกะสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวและสวมทับด้วยสูทแจ็กเกตสีดำเน้นช่วงไหล่กว้างผึ่งผาย หูกระต่ายสีขาวทำให้เขาดูเท่และสง่างามกว่าเดิม

เขารู้ได้อย่างไรว่าสุทนต์นี่ทำให้เขาดูดีได้ถึงขนาดนี้ ไม่ได้พูดเกินจริงเลยหากจะบอกว่าถ้าไม่นับเจ้าบ่าว...พี่ชายเธอซึ่งโดดเด่นที่สุดในงานวันนี้แล้ว โคลีเกะเป็นชายหนุ่มที่ดึงดูดสายตาสาวๆ ได้มากที่สุดของงานเลยทีเดียวนะ โดยเฉพาะบรรดาสาวทั้งโสดและไม่โสด หลายนางเดินมากระซิบถามไถ่เธอว่าเขาเป็นใคร มาจากไหน ยังโสดใช้ไหม จนเธอทั้งเบื่อและเอียนที่จะตอบคำถามเหล่านั้น ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องหงุดหงิดตลอดเวลา มีใครมาถามเรื่องเขา

“เขาเป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้าสาว...ก็พี่สะใภ้ฉันนั่นแหละ ทำทางจะเป็นหนุ่มรักสงบ ถือตัว และน่าจะโสดเพราะไม่สวมแหวน ทำงานเป็นจีเอ็มโรงแรมที่ฮาวาย และหนุ่มญี่ปุ่นคนนี้เป็นเกย์หรือเปล่าก็ไม่รู้ ฉันไม่เห็นเขา

สูงลิ้นกับผู้หญิงคนไหน และสำคัญที่สุดก็คือ เขาเกลียดผู้หญิงลาตินๆ อย่างพวกเรา...จบข่าว!”

เป็นประโยคที่เธอบอกสาวๆ...ญาติห่างๆ ของเธอคนนี้เป็นคนที่ขี้เสิบ
ได้แล้วมั้งที่มาสะกิดถาม ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรดีใจให้ตอบไปแบบนี้...
แต่คูลี อีตานี่ไม่เคยทำอะไรตรงตามคำกล่าวของเธอเลย

ชายหนุ่มที่เธอบอกทุกคนไปว่ารักสงบ หยิ่ง และไม่ชอบสาวลาตินๆ
กำลังระรินเรื่อร้างสถานเสสา เต็นรำโยกย้ายสายสะโพกเสียดสีกับผู้หญิง
ลาตินๆ หลายคนที่ย้อมล้อมข้างกายเขาอยู่กลางฟลอร์ในจังหวะเร้าร้อน

“เธอจะเก็บเขาไว้คนเดียวหรือไง แม่ผีเลื้อยน้อยมาร์ตินี่นี่ ถึง
บรรยายสรรพคุณของเขาแบบนี้แหละ ผู้ชายอะไร...ดูตาเรียวๆ คูนั่นของเขา
ลี ซ่างเป็นมิตร” ญาติสาวคนหนึ่งของเธอทำเสียงเหมือนแพ้อ “แถมหล่อล่ำ
น่ามองมากๆ ยิ่งเวลายิ้มนะมีเสน่ห์ที่สุด ไม่เห็นทำว่าเขาจะรังเกียจผู้หญิง
ลาตินๆ ตรงไหน ดูเขาแฮปปี้กระดิกกระดูกกับสาวๆ ที่นั่นจะตาย”

“อ้อๆ ฉันคงเข้าใจผิด ผู้หญิงทั้งหมดบนโลกใบนี้ เขาคงจะเกลียด
ฉันอยู่คนเดียวละมั้ง” เธอหลุดปากตวาดออกไป แล้วได้แต่นั่งหน้าอมนอง
เขาอย่างไม่สบอารมณ์อยู่ห่างๆ

อีตาหยิ่งขี้เก๊กนั้นออกไปวาดลวดลายกีเพลงแล้วนะ...เธอหนีวีวี่ ลี
ทำเพลงรวดได้ แล้วเธอเป็นบ้าอะไร ถึงมาคอยสังเกตุเขาเกือบทุกซอกทุก
ตอน แม้กระทั่งเมื่อลิบนาที่ที่แล้วตอนที่ชายผู้นี้ถูกบรรดาเพื่อนหญิงของ
มาร์กัสโอบเอาจอกไปสายสะโพกโยกเอาจอกกลางฟลอร์โดยมีแก้วแชมเปญ
อยู่ในมือ ซึ่งตอนนี้กลายเป็นแก้วเปล่าไปเรียบร้อยแล้ว

เธอคว้ามือเรียกพนักงานให้เข้าไปรับแก้วจากเขาที่ไม่อยากให้มีของ
ตกแตกในงานมงคลของพี่ชายเธอในวันนี้ แล้วจึงลุกขึ้นเกือบจะทันทีที่เห็น
เขาจูงมือสาวสะคราญนางนั้นเดินมาที่โต๊ะญาติๆ ของเขา...ดูเอาเถอะ เขา
หน้าระรินฉีกยิ้มปากกว้าง เอียงคอเข้าไปใกล้ราวกับกำลังตั้งใจฟังผู้หญิงคน
นั้นพูดแข่งกับเสียงดนตรีและทรวดัวลงนั่ง

“เชญญอร์โคลีเกะ ขอคุยอะไรหน่อยสิคะ” เธอเอ่ยปากทันทีเมื่อหย่อนก้นลงนั่ง รอบๆ โต๊ะนั้นก็มีหลายคนนั่งอยู่รายล้อม ทั้งคุณย่าของเธอ แกรนด์มา...คุณยายของเจ้าสาว นายศุภกิจ...บิดาเจ้าสาวจากเมืองไทยซึ่งมางานนี้พร้อมสามพี่ชายต่างมารดาของเจ้าสาว อันนา...แม่ยายพี่ชายเธอ และอัลแบร์โต...อดีตผู้บริหารมือขวาของอีกเบקרूपที่ลาออกไปอยู่ฮาวายหลังแต่งงานกับอันนา

โคลีเกะหยุดยิ้ม และหันมามองเธออย่างเบือหน่าย

“ฉันเพิ่งนึกได้ว่าลืมบอกอะไรคุณไป”

“คุยกันวันอื่นได้ไหม ตอนนี่เสียงดนตรีดังมาก”

เขาขมวดคิ้ว โบกมือนิดๆ เหมือนรำคาญ

“ฉันไม่ค่อยได้เจอคุณ เลยอยากพูดวันนี้ ฉันตะโกนแข่งเสียงเพลงได้” เธอตะโกนพูดให้ดังขึ้น

“โอเค...ก็ได้ หวังว่ามันคงจะสำคัญนะ”

“ฉันก็รู้ว่ามันจะสำคัญพอไหม” เธอเหยียดปากยกไหล่เล็กน้อย แล้วถอดสร้อยออกจากคอ กำสายสร้อยไว้ในอุ้งมือและเขย่าเบาๆ จนเห็นจี้สี่เหลี่ยมรูปหยินหยางสามอันสอดเกี่ยวกัน ซึ่งห้อยแกว่งไกวอยู่กลางโต๊ะ “ฉันเก็บสร้อยเส้นนี้พร้อมจี้อันนี้ได้มานานแล้ว ในวันเกิดระเบิดตอนที่เราเจอกัน ฉันรู้ว่ามันเป็นของคุณ และฉันเอามาคืน”

หรือจะเป็นอุปาทาน เธอเห็นสีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไป ปากที่เข้มมตรงเป็นเส้นราวกับยิ้มเหยียดห่อจนเป็นรูปตัวโอ ดวงตาสีนิลที่เคยหริ่มองเธออย่างดูแคลนอยู่เป็นนิตย์พลันเบิกกว้าง

เธอได้ยิบเขาคางเบาๆ เป็นภาษาอังกฤษว่า “ฉิบหายแล้ว...”

แล้วหันไปหน้าคมสันซึ่งเริ่มซีตมอมทุกคนรอบโต๊ะอย่างล่อกล่อกในขณะทีสมองของเธอแปลปฏิกิริยาตอบสนองของเขาได้ทันที ตอนนั้นงานเข้าแล้วละซี...เชญญอร์โคลีเกะ

หญิงสาวสะใจและสุขุใจที่เห็นอาการเหวอ...เอ๋อไปเลยของเธอตอนนี่

ทั้งที่ไม่ทราบสาเหตุว่าทำไมเขาถึงต้องทำหน้าที่เหมือนแอบทำความผิดแล้วโดนจับได้ด้วย อยากจะถามต่อด้วยซ้ำว่า...พี่โคะที่รัก ไม่ทราบว่าคุณรู้จักมาร์ซีเนี่ยาดีพอหรือยังคะ

“นี่คะ สร้อยคุณ ฉันคืนให้ เซญญอร์โคละเกะ”

ประโยคกระซุกหัวใจดังขึ้นจากสาวหน้าแฉล้มที่มายืนโชว์หุ่นเซ็กซี่ที่โต๊ะกลางงานเลี้ยง แม้จะไม่ใช้เวลามาชื่นชม แต่มาร์เซียในวันนี้ก็ดูดีมากขึ้นไปอีกในชุดเพื่อนเจ้าสาวสีลาเวนเดอร์เรียบหรูซึ่งผสมรูปร่างอวบอิมสวยงาม

มาร์เซียเรียกชื่อหน้าเขาตามญาติๆ เธอแอบยกยีนโพลท่าสวย ยืนแขนกำสร้อยเผยให้เห็นจี้ห้อยอยู่กลางโต๊ะ... โอ้จี้นั้นก็อยากจะได้โชว์ออฟเสียเหลือเกิน แกว่งไกวหมุนให้ทุกคนที่ได้เห็นเห็นเหลี่ยมนุ่มรอบทิศ ช่วยไม่ได้ที่เขารู้สึกพาลทั้งคนทั้งของ มาร์เซียเองหรือที่เป็นคนเก็บสร้อยได้ ดูสีหน้าเธอตอนนี้สิ เปื้อนรอยยิ้มพราวราวกับกำลังทำทนายเขา นี่เธอรู้ความสำคัญของจี้หรือเป็นเรื่องบังเอิญกันแน่

ชายหนุ่มส่ายเลียดซามูไรเหมือนถูกหมัดน็อกจังๆ จนเพล่อ้าปากหวอ นั่งงงงวย แล้วลัญจาทัญญาณก็บอกให้เขายกมือขึ้น ยื่นออกไปหมายจะไขว่คว้าสร้อยนั้นจากมือเล็กๆ ของหล่อน แต่เขารู้สึกตัวเสียก่อนจึงชะงักทัน รีบเปลี่ยนเป็นลูบท้ายทอยตัวเองแทน

“คุณ...คุณ...พูดเรื่องอะไรไม่ทราบ นี่เป็นเซอร์ไพรส์งานแต่งงานนี่หรือไง” เขาแอบไปตื้อๆ...เออะ! งานนี้ลีซังจะถลอกปากเบิกไปบ้างก็ต้องยอมกันละ!

“แล้วคุณเซอร์ไพรส์ใหม่ล่ะคะ”

ฟังน้ำเสียงยืยวนกวนอารมณ์ของเจ้าหล่อนสิ เขาเห็นใบหน้ายิ้มเยาะสะใจของมาร์กุสลอยเด่นซ้อนดวงหน้าหวานของมาร์เซียอย่างช่วยไม่ได้... พี่น้องคุณนี่เหมือนกันเกินไปหรือเปล่า ทำทางจะไม่มีวันญาติดีกันได้เสียแล้ว

แต่ตอนนี้เขาจะทำอะไรได้ นอกจากเซย์โนลูกเดียว เขาแกลังยืนหน้าเข้าไปดูจี้ใกล้ๆ เบิกตาเฟ่งมองอย่างจริงจัง แล้วเบะปาก สายหน้าก่อนแอนตัวพิงหนักแก้อี้ ยกแขนวางพาดพนักเก้าอี้ซึ่งมีหญิงสาวที่เขาลากออกมาจากฟลอร์เต้นรำแต่ดันจำชื่อไม่ได้นั่งอยู่ มีอวางบนไหล่หล่อนแล้วดึงให้แอนมาทางเขาทำเป็นไม่สนใจสิ่งที่มาร์เซียนำเสนอ

“ตกลงไม่ยอมได้หรือไง ไอ้สร้อยเส้นนี้ของคุณเนี่ย” มาร์เซียหรีตาถาม ยิ้มเยาะอย่างคนถือไฟเหนือกว่า

โคลีเกะสายหน้าปฏิเสธ “เฮ้ย! ผมจะเอาทำไม...” บอกเสียงสูงอย่างไม่สนใจ “ก็มันของของคุณ”

“ไม่ใช่ นี่มันของของคุณต่างหาก ฉันเก็บได้ตอนเราเจอกันครั้งแรกไง ที่คุณโดนเป่เป่เหวี่ยง...”

“หยุดๆ!” เขายกมือห้าม “พอ...พอเลยคุณ ไม่ตกลงนะ ไอ้สร้อยแบบนี้่ะผมมีอยู่ที่คอเนี่ย เนี่ย...คุณไม่เห็นหรือไง”

เขาทำหน้ายียวนดึงสร้อยคอเพื่อโชว์ให้ทุกคนเห็นจี้

“เหมือนกันเลย เหมือนๆ...” เสียงฮือฮาเบาๆ จากคนในโต๊ะตั้งขึ้น

“คุณเล็กถือเลนกับผมดีกว่ามาร์เซีย”

“ฉันพูดจริง ไม่เชื่อถามพี่มาร์ก็ได้ พี่ชายฉันยืนยันได้ว่าตอนเกิดระเบิดฉันล้มหัวฟาดสลบไป แต่มีฉันยังกำสร้อยเส้นนี้ไว้แน่นไม่ยอมปล่อยเพราะตั้งใจจะคืนคุณ ถามเขาได้เลย พี่มาร์ก็...พี่...” หญิงสาวหันซ้ายขวามองหาพี่ชายที่ยังยืนแจ่มขมและโดนชวนชนแก้วดื่มฉลองอยู่อีกด้าน

“ผมก็คิดว่าคุณคงจะพูดจริง คือล้มฟาดแล้วส่องกระจกกระทบกระเทือนความจำเลอะเลือนเพื่อคิดไปเองเป็นตุเป็นตะนะซี สร้อยของผม...นี่” เขาถอดนิ้วดันสายหนังสีดำโชว์ “ก็ต้องอยู่กับตัวผม จะไปอยู่ที่คุณได้ยังไง และสร้อยเส้นนี้ผมห้อยคอตั้งแต่ตอนอยู่ฮาวายแล้ว โช้ใหม่ครับคุณย่า”

เขาหันขวับไปหาพยานบุคคล ซึ่งญาติผู้ใหญ่ของเขาก็พยักหน้ายอมรับอย่างงงๆ

“นี่...แม่ผีเสื้อน้อย ฉันว่าเธอคงจำผิคนะ เธอไปหาซื้อสร้อยนี้มาจากที่อื่นแล้วจำลั่นสนหรือเปล่ามาร์ซีนญา จี้แบบนี้ที่ไหนก็มีขาย ฉันว่าเคยเห็นตามบาซาร์ทั่วไปนะ”

ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์...สาวรุ่นราวคราวเดียวกับมาร์เซียซึ่งเขาพาออกมาจากฟลอร์ช่วยพูด หล่อนเข้าใจเขา

“ไร้สาระ ซอบมาเรียกร้องความสนใจเหมือนเคยนะเธอเนอะ” หล่อนกลอกตาสายหน้าอย่างระอาใจ “อย่าไปใส่ใจเลยล่ะ นั่งพักจ้านานแล้ว เราไปเดินร่ากันต่อเถอะนะคะ เพลงซำๆ โรแมนติกแบบนี้ ฉันไม่อยากพลาดที่จะอยู่ในอ้อมแขนคุณล่ะ เซญญอร์มะเอะดะ” หล่อนเอียงหน้ามากระซิบประโยคสุดท้ายข้างหู แล้วยัดท่อนแขนเขา

มีหรือที่โคลีเกะจะปฏิเสธ เขารับคว่าพุ่นซุซึฟที่หล่อนโยนมาให้ด้วยการลุกขึ้นยืน เดินออกจากโต๊ะเพื่อไปวาดลวดลายท่ามกลางเสียงดนตรีหันทที่รู้สึกโล่งใจที่รอดตายในคราวนี้ เมื่อเดินไปได้สามสี่ก้าว เขาก็อดเหลียวกลับไปมองมาร์เซียไม่ได้ แม่จอมจู้ญยืนกักตปากหน้าง่าหงิก แม้อยู่ห่างก็ยังเห็นว่าหญิงสาวหน้าแดงก่ำ...จะมีอะไร คงไมโทที่เล่นงานเขาไม่ได้นั่นเอง

โชคดีเหลือเกินที่เขาทำจ้ออันใหม่ทัน เสียตายเหมือนกัน ถ้าเขารู้ว่ามาร์เซียเก็บได้แต่แรกคงเจรจาขอคืนดีๆ แต่ตอนนี้จี้เก้ออันนั้นนอกจากไม่มีประโยชน์ต่อเขาแล้ว ยังจะพาให้เขาช่วยไปด้วย...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นห้ามเพลอยอมรับว่าเป็นเจ้าของเครื่องประดับชิ้นนั้นเด็ดขาด และต่อแต่นี้ก็จงอยู่ห่างจากหญิงสาวสุดอึ๋มนามว่ามาร์เซียตลอดกาลด้วย จำใส่กะโหลกไว้เลยโคลีเกะ!

หลังจากเสร็จสิ้นภาระหน้าที่ในฐานะเพื่อนเจ้าสาว มาร์เซียร่วมกับแขกหรือและญาติพี่น้องส่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่ฮอตแห่งปีขึ้นรถสปอร์ตหรูสีขาวที่เหล่าเพื่อนเจ้าบ่าวช่วยกันตกแต่งด้วยริบบิ้น ดอกไม้ ลูกโป่ง แกรมทำด้วยกระป๋องโลหะเปล่าหลายใบผูกติดท้ายรถและมีคำว่า ‘Recém Casados’^๒

ตัวโตแปะอยู่ ทั้งคู่มุ่งไปยังโรงแรมของตระกูลเพื่อพักผ่อน จากนั้นวันรุ่งขึ้น คู่แต่งงานใหม่ก็จะบินไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ที่เมืองริโอเดจาเนโร เขาได้เล่าว่าพี่ชายจอมดูของเธอคงทำให้ทะเลชายหาดโคปาคาบานาหวานยิ้มจนมดยิ้มเป็นแน่ ก็เขาหลงรักและทะนุถนอมมดทุกตัว พี่สะใภ้ของเธอจะตายไปจนเธออดจะอิจฉาไม่ได้

แล้วดูตัวเธอเองสิ ในวันที่เปี่ยมสุขของมารดาและพี่ชาย เธอกลับไปไม่มีอะไรได้ตั้งใจสักอย่าง แม้อิสเบร์โตจะพยายามดูแลเอาใจอย่างไร เธอก็ไม่รู้สักที ดิเดจจะรำคาญด้วยซ้ำ หยิบจับอะไรก็ไม่สบายอารมณ์ไปหมด ยิ่งเห็นลีหน้าระรื่นชื่นบานของโคลีเกะเวลาหยอกล้อกับผู้หญิงอื่นตลอดงานด้วยแล้ว อยากจะรีบให้งานพิธีการและงานเลี้ยงจบๆ ไป เธอจะได้กลับบ้านเสียที

ดังนั้นเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจเธอจึงสั่งให้คนเตรียมรถ และรีบกลับคฤหาสน์ทันที แยกเธอที่เป็ญญาติของเจ้าสาว เธอปล่อยให้อาอัลแบร์โตกับโคลีเกะช่วยดูแลกันเอง มาร์กัสจะโกรธหรือเปล่าไม่รู้ ก่อนขึ้นรถไปเขาฝากฝังให้เธอดูแลญาติของภรรยาด้วย ตลอดชีวิตเธอไม่เคยฝันคำสั่งเขาสักครั้ง แต่วันนี้ต้องขอขมาคำสั่งเขาลับหลังเพราะอารมณ์บูดเสียแล้ว

เจ็บใจนัก อุดสำหัดคิดแผนมาดีแล้วเชียว หลงวาดภาพใบหน้าตอนโคลีเกะจ่านต่อหลักฐานต้องยอมรับไว้หลายเวอร์ชัน แต่ทำไมเขากลับลอยนวลไปได้ หรือว่าเธอเข้าใจผิดจริงๆ สร้อยและจี้อันนี้ไม่ใช่ของเธอ แคंबังเอิญตกอยู่แถวนั้นในวันนั้น แต่ถ้ามันบังเอิญ แล้วทำไมลวดลายของจี้ถึงเหมือนกันมากกว่ากับที่มอบปีกันมาอย่างนี้ และที่เธอคิดถึงเรื่องจี้นี้ได้ก็เพราะวันก่อนเห็นจี้ที่คอเขานั้นแหละ เข้าใจว่ามันเป็นของเธอและเขาคงชอบลวดลายแบบนี้จริงๆ ถึงได้มีแบบเดียวกันหลายอัน

แล้วทำไมเขาต้องปฏิเสธ...สาบานได้ เธอไม่ได้ตาฝ้าแต่ ตอนแรก

^๒ Recém Casados = Just Married

เขาตกใจหน้าซีดก่อนจะบอกอะไรสักว่าไม่ใช่ที่นี่...โอ๊ย..ยิ่งคิดยิ่งไม่เข้าใจ

“คนบ้า ทหาว่าเราหัวฟาดพื้นจนสมองเลอะเลือน ยังกะตัวเองสมองดีหนักี้ ก็เพราะเป็นคนปากแบบนี่ถึงไม่ถูกกับพีมาร์ก...” มาร์เซียบนพึมพำ หงุดหงิด พลันดวงตาฉายประกายวาววับ ยกสองมือเกาะสร้อยออกจากท้ายทอย

“ดี ในเมื่อไม่ใช่ของใคร จะเก็บไว้ทำไมกัน...โธ่โวย! ทำไมเกาะยกกเกาะเป็นหนักันะ”

เธอบนั่งมองอย่างหัวเสียที่ถอดสร้อยไม่ออก และเมื่อถอดสำเร็จ อะตริณาลินในกายจึงพุ่งสูง

“นี่แน่ะ!” หญิงสาวเขี่ยสร้อยและจี้ที่กำไว้สุดแรง เครื่องประดับทั้งชุดลอยหวิวไปไกลกว่าที่คาดคิดและแยกกันคนละทิศละทาง ตกในพงรกในพุ่มไม้ตรงไหนก็ไม่รับรู้แล้ว

“ไอ้สร้อยบ้า ไปตายพร้อมเจ้าของเลยไป!” มาร์เซียทำเอวโหน่งตัวไปข้างหน้าสาปส่งสุดเสียง “แล้วไม่ต้องไพล่มาหาฉันในฝันอีกนะ ทั้งจี้ทั้งคนไม่ต้องมา...ดี จบๆ ไป จะได้เลิกคิดถึงอดีตบ้านั้นซะที...”

มาร์เซียควรจะรู้สึกดีที่ปลดปล่อยสิ่งที่เธอคิดว่าเป็น ‘อะไร’ ที่เชื่อมกับเขาไว้ ทว่าในใจกลับโหวงๆ แปรลกๆ ซอบกล เหมือนกำลังทำร้ายตัวเอง เหมือนมีอะไรสักอย่างเร้นลับซ่อนอยู่

ไม่ได้...เธอควรมุ่งมั่นกับอนาคต ยังมีภารกิจต้องทำ มาร์กุสกำชับหนักหนาให้ดูแลญาติๆ ของญศากาอย่างดี นับจากพรุ่งนี้ เธอ อาอัลแบร์โต และเหล่าบอดีการ์ดต้องพาคุณย่า แกรนด์มา น้าอันนา บิดา พี่ๆ ญาติและเพื่อนของเจ้าสาวจากญี่ปุ่น ฮาวาย และไทย นับสิบชีวิตทัวร์เมืองเซาเปาลูหลายวัน และแน่นอนเธอคงต้องเจอกับโคลีเกะอีก พบกันครั้งหน้าเธอจะไม่ญาติดีด้วยแล้ว ต่างคนต่างอยู่ จะยอมทำหน้าที่ที่พี่ชายมอบหมายให้จบๆ แล้วรอวันจากลา แยกย้ายกันไป...ชั่วนิรันดร์